விவேகபோதினி

வருஷச் சந்தா	
உள்நாடுகளுக்கு	ரூ. 4
வெளிநாடுகளுக்கு	ரூ. 5
தனிப்பிரதி -	அ. 6

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத்
தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."
---திருவள்ளுவர்.

விளம்பர விகிதம்	
முழுப்பக்கம்	ரூ. 8
அரைப்பக்கம்	ரூ. 5
கால்பக்கம்	ரூ. 3

தொகு XI | காளயுக்திஹு தைமீ :: 1919-ஹு பிப்ரவரிமீ | பகுதி 8

முருகன் துதி

ON GOD MURUGA

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு
வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித்
தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக்
கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போது மறவா
தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

ஆங்கா ரமுமடங் காரொடுங்
கார்பர மானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு
மறார்தினைப் போதளவு
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே
முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய் யாரென்செய்
வார்யம னாதருக்கே.

சிந்திக்கிலே னின்று சேவிக்கிலேன்
றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கிலே னொன்றும் வாழ்த்துகி
லேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கி லேன்பொய்யை நிந்திக்கி
லேனுண்மை சாதிக்கிலேன்
புந்திக் கிலேசமுங் காயக்
கிலேசமும் போக்குதற்கே.

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த
காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாது
விடேன்வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு
மாடிரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி
வாளென் றன் கையதுவே.

நீர்க்குமி ழிக்கு நிகரென்பர்
யாக்கைநில் லாதுசெல்வம்
பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு
மென்பர் பசித்துவந்தே
யேற்கு மவர்க்கிட வென்னினெங்
கேனு மெழுந்திருப்பார்
வேற்கும ரற்கன் பிலாதவர்
ஞான மிகவுநன்றே.

பெறுதற் கரிய பிறவியைப்
பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற்றி
லேன்மத கும்பகம்பத்
தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம
சயில சரசவல்லி
யிறுகத் தழுவுங் கடகா
சலபன் னிருபுயனே.

விழிக்குத் துணை திரு மென்மலர்ப்
பாதங்கண் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு
நாமங்கண் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு
தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங்
கோடன் மயூரமுமே.

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங்
குமரனை மெய்யன்பினாற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே
கொடாதவர் பாதகத்தாற்
றேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற்
கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை
வீணுக்கு மாய்ப்பவரே.

" எண்ணித் துணிக கருமம் எண்ணியபின் எண்ணுவ மென்பது இழுக்கு "

விவேக போதினி

தொ. 11] காளயுக்தி௵ தைமீ [ப. 8

அன்பிறை

THE LORD OF LOVE

துன்ப வளமாந் துராசார மத்தனையும்
அன்புவெள் ளத்தே யடித்தறுத்தான்-வன்புலனைக்
காய்ந்துலகைக் காத்தருள் கண்டான் கருத்தினிலே
வாய்ந்துளமே வாழும் வகை.

அன்பாய் விரிந்து, அருளாய்ப் பரந்து, யாவரையுங் காத்துவரவேண்றே வந்த கடவுள் மூர்த்தங்களின் தன்மையை ஆராய்வது அவற்றில் குற்றங்காணவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனன்று. சிற்சில ஸமயங்களில், அன்பின் வேர்களை ஓடவிடாதவழியில் தடைசெய்யும் உலகக் கட்டுப்பாடு என்னும் பாறைகளை அவ்வேர்த் துகைகள் நயமாக அறுத்து உள்ளே ஓடிச்செழிக்கும் ஸமயத்து, அவ்வேர்களின் போக்கை உணராது, சிற்றறிவைக் கொண்டு அதைப்பழிக்குந் தன்மையைத் தவறெனக் காட்டவேயாம். அன்பெனப்படுவது யாது? யாவர்க்கும் இனிய செயல் அல்லவா அது? ஆகவே அதுஸமயாஸமயங்களில்லௌகிகக்கட்டுகளைக் கடந்து, தன்னைப்பற்றிப் பிறர் எண்ணக்கூடிய விஷயங்களையும் கவனியாது, நன்மை செய்வதிலேயே பாய்ந்து விளங்கும். அல்லௌகிகக் கட்டுக்களைக் கடப்பது உலகத்தில் சற்றே தவறென மதிக்கப்படும். எனினும் யாவர்க்கும் நன்மை செய்யவெனப் பேராவாவுடன் வளர்ந்த அவ்வன்பின் உண்மைப் பெருக்கைக் கண்டால், இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் யாவும் சூரியன்முன் பனிபோல் இருந்தவிடம் தெரியாது மறைந்து விடும். நெருப்பிற்கெங்கேனும் பழுதென்பது இருக்க முடியுமா? நெருப்பிற்கும் ஜீவபூதமாக விருக்கும் கண்ணபிரானிடம் குற்றமெப்படி யிருக்க முடியும்? ஆனால் அவரைச் சிற்சில ஸமயங்களில் அவரது உண்மைப்பெருமையை உணராதவர் குறைகூறலாம். அது அவரது தவறெப்படியாகும்?

காளியன் முடிமேல் நடனஞ் செய்துவந்த எம்பெருமான், அவனது மனைவிகளின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவனைக் கொல்லாது விட்டனர்; அவனை ரமணகத் தீவில் வாஸஞ்செய்யும்படி ஆணையிட்டனர்; அங்கு அவனுக்குக் கருடனால் ஒருவிதத் தீங்கும் நடவாதென உறுதிமொழி கூறினர். அவனும் அவ்வாறே செய்ய, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தமது பரிவாரங்களுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில் அவர்களைக் காட்டு நெருப்புக் கவிந்து கொண்டது. அதைக் கண்டதும், நடுநடுங்கிய கோபாலர்கள், கண்ணன் காலில் வீழ்ந்து தம்மைக் காக்கும்படி வேண்டினர்; "யாம் உமது உறவினர்; உண்மை பக்தர்கள்; நீங்களல்லாது எமக்குக் கதி யார்? உமது பாதாரவிந்த மல்லது வேறு புகலிடம் எமக்கேது?" என அவர் இறைஞ்சினர். அவரது விருப்பத்திற்கிணங்கிய எம்பெருமான் தமது மாயாவிலாஸத்தால் அப் பெருநெருப்பை இருக்குமிடம் தெரியாது விளங்கத் தம்முள் அடக்கிவிட்டனர். விஷத்தாலும் நெருப்பாலும் அவிக்கமுடியாத பொருளல்லவோ, அப்போது ஆயருடன் கூடி விளையாடி வந்தது?

இவ்வாறே, ஊரை யடைந்ததும், இராமகிருஷ்ணர்கள் இடைப்பிள்ளைகள்போல வளர்ந்து வந்தனர். இதற்குள் வஸந்தகாலம் வந்துவிடவே, நாடு முழுதும் புதிய சோபையுண்டாக, ஜனங்கள் மனத்தில் பேருவகை எழுந்தது. பச்சைப் பசும்புல் எங்கும் பாய்ந்து விளங்கிய நிலத்தைக் காண அவர்க்குப் பேரானந்தம் மனத்தில் குடிகொண்டது. தேனீக்கள் செய்த ரீங்காரம் அவரது மனத்தில் உத்ஸாக மூட்டியது. வஸந்த காலத்துச் செழுமையெல்லாம் அவரைக் குதூகலத்தில் ஆழ்த்தியது. அரவிந்த மலரும், தெளிவான ஓடையும், அழகிய பொழிலும் அவர்க்கினிய காட்சி கொடுத்தன. அவற்றில் மயங்கிய கோபாலச் சிறுவர், கூடி விளையாட எண்ணங் கொண்டனர். உச்ச சூரியனும் குளிர்ச்சியைக்

எங்கே புகை உண்டோ அங்கே நெருப்பு உண்டு.

கொள்ள முடியாத அந்தக் காலத்துக் கோபாலர்கள் எல்லாரும் கூட்டமாகப் பக்கத்திருந்த அழகிய வனத்திற்குத் தம் இஷ்டப்படி களிப்போடு ஆடப்புறப்பட்டனர். அவ்விடம் அடைந்ததும் சிறுவர்கள் கூடிப் பலவிதமான விளையாடல்கள் ஆடினர். மயிற்பீலிகளாலும், மலர்ச் செண்டுகளாலும் தம்மைப் பொலியும்படி செய்துகொண்டு அவர் பரதமாடுவர்; பாடுவர்; கரதாளம் போடுவர். சில ஸமயம் ஒருவரோடொருவர் மல்லயுத்தம் செய்வர்; சிலர் கொம்பூதுவர்; சிலர் குழலூதப் பலரும் ஆனந்தத்துடன் களிப்பர்; 'பலே! பலே!' எனக் கொண்டாடுவர். சிலர் நெல்லிப் பழங்களைக் கோலிகளாக ஆடுவர். சிலர் வில்வப் பழங்களைப் பந்தாகக்கொண்டு அடிப்பர்; சிலர் போட்டியுடன் ஓடுவர்; சிலர் கோடிட்டுத் தாண்டுவர்; சிலர் உயரக் குதிப்பர்; சிலர் இருசாராகப் பிரிந்து தமது வலியைப் பரீட்சிப்பர்; சிலர் கண்ணுமூச்சியாடுவர்; சிலர் கிளிக்குந்தம் ஆடி, தவளைகளைப் போலத் தத்தித் தத்தி நடப்பர்; ஒருவரை ஒருவர் ஏசிக்கொண்டும் சிரித்துக் கொண்டும் குதிப்பர்; சிலர் இராஜா மந்திரி என வேஷங்கொண்டு அரசாங்க வியவஹாரங்களை விஸ்தரிப்பர்; சில சமயம் குடும்ப வியவஹாரங்களைக் கவனித்தவர் போல நடிப்பர்; பாலபருவப் பெருமையி லீடுபட்டு விளங்குவர். கவலையற்று அவர் ஆடியவிளையாடலுள் எங்கும்பொலிந்து அதனுள் தாமும் ஒருவராகக் கண்ணனும் விளங்கினர். ஆற்றிலும் மடுவிலும் அப்பிருந்தாவனத்து மலையிலும் விளையாடி அச்சிறுவருடன் அவரும் கலந்து பழைய நண்பர்போல் விளையாடிவந்தனர். அவ் விளையாட்டில் அவர்க்கென்ன விருப்பம்?

தனது குழந்தையின் விளையாடலைக் கண்ட தாய் ஏன் ஆனந்தமடைய வேண்டும்? தான் எழுதிய நூலைப் படித்துப்படித்துக் கவியேன் குதூஹலிக்கவேண்டும்? அதுவே கண்ணனுக்கும் பொருந்தும். எனினும் அவர் செயல் அவ்வளவோடிருக்கவில்லை. தன்னையே எல்லாவுலகுமாக நம்பி விளையாடிய அச்சிறுவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படாது காக்கவென்றே அவர் அங்கு இருந்தனர். உள்குவாருள்ளத்துள் அவர் எண்ணியபடி விளங்குவது கடவுளின் பெருமையல்லவா? இவ்விளையாடல்களை அவரும் ஆடினர் என்பது நமக்கும் பெருமையல்லவா? அவர் ஆடிய ஆடலை ஆடும்போது அவரைப்பற்றிய எண்ணம் நமக்கு எப்பொழுதும் உதிக்கச்செய்து, நமது தேகத்தையும் மனத்தையும் விருத்தி செய்யுமன்றோ? அதற்காகவன்றோ அவர் அவதாரமெடுத்தது? என்வே அவர் சிறுவருடன் விளங்கி, அவருடன் பழகி விளையாடி, அவரது நடை நொடி பாவனைகளை எல்லாவிதத்திலும் உயர்த்த விளங்கினரென்பது கடவுட்கேன் பொருந்தாது? இளமையில் வளைத்தால் அல்லது முதுமையில் எப்படி வளைக்க முடியும்? இதற்கு மாத்திரம் கண்ணன் அங்கு விளங்கவில்லை. அவர்க்கு அங்கு ஏற்படக்கூடிய கெடுதியையும் போக்கவுமே யங்கிருந்தனர்.

இவ்வாறு சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயங்கண்டு கோபால உருவங்கொண்டு பிரலம்பனென்னும் அஸுரன் அவருடன் விளையாட வந்ததைக் கண்ணன் கவனித்தனர். எல்லாவித விளையாடல்களிலும் வல்ல அவர், தமது நேயர்களை நோக்கி "நாம் இருகட்சிகளாகப் பிரிந்து விளையாடுவோம். அப்போது எந்தக் கட்சி தோல்வியடைகிறதோ, அதிலிருப்போர் ஜயங்கொண்டவர்களை முதுகின்மேல் ஏற்றித் தவழ்ந்து நடக்க வேண்டும். அவ்வாடல் ஸுகமாகவிருக்கும்" எனத் தூண்டினர். அதற்குடன்பட்ட கோபாலர்கள் பலராமரையும் கிருஷ்ணரையும் இருகட்சியின் தலைவராக ஏற்படுத்திக்கொண்டு அப்படியே விளையாடினர். இவ்வாடலில் கண்ணன் தோல்வியடையவே, அவர் கட்சியிலிருந்த பிரலம்பன் பலராமரைத் தனது முதுகின் மேலேற்றித் தவழ வேண்டியதாயிற்று. அப்போது அவ்வஸுரனுக்குக் கண்ணனைக் காண வெறுப்பு உண்டாயிற்று. எனவே அவன் பலராமரை முதுகில் தூக்கிக்கொண்டு நெடுந்தூரம் போய்த் தனது மெய்யுருவைக் காட்டினன். முதலில் பலராமர் சற்றே மயங்கினரெனினும், அமைதிகொண்ட அவர் அவனைத் தலையில்மோதினர். இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு அவன் மயங்கி உயிரற்றுக் கீழே விழுந்தான். அதைக்கண்ட கோபாலர்கள் "நன்று! நன்று!" என இராமரைக் கொண்டாடினர்.

தாம் செய்ய வேண்டிய காவல் தொழிலில்

எச்சில் இரக்கடிக்கும், பற்றுப் பறக்க அடிக்கும்.

கண்ணன் எப்போதாவது தவறியதுண்டோ? அதனாலன்றே அவர் கோகுலத்துக் காப்புக் கடவுளானது? நிற்க. தாம் மேய்த்துவந்த பசுக்கள் புல்லடர்ந்த காட்டுள் மறைந்துவிடக் கண்ட கோபாலர், கவலை கொண்டனர். அதைக் கண்ட பரந்தாமன் தமது குரலால் அப்பசுக்களை அழைத்தனர். அந்த இனிய குரலைக் கேட்ட பசுக்கள், அடர்ந்த நாணற் புதரிலிருந்து பதில் கொடுத்துக் கனைத்தன. அதே ஸமயம் அப்பசுக்களைச் சுற்றிப்படர்ந்த காட்டுத்தீயைக் கண்ட கோபாலர் மருண்டு மயங்கிக் கலங்கினர்; பசுக்களும் நடுங்கி ஓலமிட்டன. கண்ணனைப் பார்த்துக் கோபாலர்கள் "நீ யல்லால் எமக்குக் கதி கிடையாது" எனக் கதறினர். அவரது துயரைக் கண்ட கண்ணன் 'பயப்படவேண்டாம்; கண்ணை மூடிக் கொள்ளுங்கள். எல்லாம் ஸரியாய் விடும்" என்று சொல்ல, கோபாலர்கள் எல்லாம் அதற்கிணங்கிக் கண்ணை மூடித்திறந்ததும் அங்கிருந்த நெருப்பு எங்குப் போய்விட்டது? கண்ணனே யல்லவா நெருப்பை யுண்டு தேக்கி விளங்குபவர்?

காக்குந் தொழிலையே தமது தருமமாகக் கொண்ட கண்ணபிரான் அதை இடைவிடாது விளங்குவதைக் கண்ட கோபாலர் எவரும், அவரைத் தமது குல தெய்வமாகப் பாவித்தன ரென்பது ஆச்சரியமல்ல. விஷந் தப்பி வாழ்ந்ததும், மரம் வீழப் பிழைத்ததும், ஆகாயத்திலிருந்து வீழ்ந்தும் ஊறடையாதிருந்ததும், நெருப்பிற் குளித்து அதை உண்டதும் அவரது செயல்களல்லவா? அச்செயல்களை எம்மனிதன் செய்யக்கூடும்? அவற்றைச் செய்பவன் மனித உத்தம னென்றாலென்ன? அதற்கு மேல்பட்டவ னென்றாலென்ன? எனவே கோபாலர்கள் அவரைத் தாம் நேரிற் காணப்பெறும் பாக்கியத்தோடு கூடிய கடவுளாகவே பாவித்தனர்.

நிற்க. இதற்குள் கார்காலம் தோன்றிச் செய்த இயற்கை மாறாட்டங்களில் ஈடுபட்ட கோபிகள் தமது மனத்துள் கண்ணனையே மணக்கவேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டு விளங்கினர். பால பருவம் கடந்து, சற்றே உடல் திரண்டு, பும்ஸாமோஹனமாக விளங்கிய அவரது அழகிய திருமேனியிலுஞ் சிறந்த உத்தம குணங்களை நினைந்து நினைந்து அவரையே தமது உயிர்த்தலைவனாகக் கொள்ளக் கோபியரெவரும் கனவு கண்டுகொண் டிருந்தனர். அவர் கூட்டங்கூடி அவரைப்பற்றியே பேசுவர்; அவரை எவ்வாறு அடைய முடியும் எனவே எண்ணுவர்; "அகோ! அந்தக் குழல் அவர் கையிலிருக்க என்ன பாக்கியம் பெற்றதோ? பதுமம் போன்ற அதரங்களில் பதிந்து அவரது நாதப்ரும்ஹத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அதன் அதிருஷ்டம் நமக்கில்லாமற் போயிற்றன்றே! அது எவ்வாறு நமக்குக் கிடைக்கும்? எப்போது கிடைக்கும்?—' இந்த யோசனையே கோபியர்களது மனத்திற்பெருங் கவலையாக் கிடந்தது. எம்பெருமானைத் தமது மனக்கோயிலி லிருத்திய அவர், அவரை நேரில் பெற நோற்ற நோன்புகளனந்தம்; செய்த பூசைகள் அளவற்றன; கொண்டாடிய விருதங்கள் கணக்கிலடங்கா. கண்ணன் தம்மேல் எப்போது கிருபைகொண்டு கடைக்கண் சாய்த்துக் காப்பாரென அவர் காத்திருந்தனர். இந்நிலைமையில் கண்ணனை அடையவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு அவர் மார்கழி மாதத்தில் காத்யாயனி விருதமிருந்து வந்தனர். அவ்வாறு தேவியைப் பூஜித்து, நெய் பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலிய பொருள்களால் திருப்திசெய்து, "அம்மணி! காத்யாயனி! இயற்கை இறைவி! மாயையின் தலைவி! எங்களது மனோரதம் ஈடேறும்படி செய்யும்! கல்யாணி! எங்ளாகம் ஸர்வமங்களங்களுக்கும் உறைவிடமாக விருக்கும், அந்நந்த கோபாலரது குமாரர்க்கே உரிமை பெறும்படி செய்வாயாக! உலகிற்கெல்லாம் ஆதாரமாகியவளே! அவரே எமக்குத் தலைவராகும்படி அனுக்ரஹிப்பாய்; அதுவே எமதபீஷ்டம்" எனத்துதிப்பர்; வணங்கி வழிபடுவர். இவ்வாறு தமது மனத்தைக் கண்ணனுக்கே ஸமர்ப்பணஞ் செய்த கோபியர் நித்தமும் காலையில் வந்து யமுனையில் குளித்துத் தேவியைப் பூஜை செய்து தமது கோரிக்கையை ஈடேற்றும்படி இறைஞ்சுவர்.

நிற்க. கண்ணபிரான் அவதாரஞ் செய்தது, துஷ்டர்களை யடக்கிச் சிஷ்டர்களைக் காப்பதற்கு மாத்திரமன்று. மற்று விதிகடந்த செயல் எவற்றையுந் தடுத்து, சீர்கெட்ட வழிகளைச் சரிப்படுத்தவுமா மென்பதை இங்குக் குறித்தல் தவறாகாது. அவ்வாறு அவர் நடத்

எச்சிற் கையால் காக்கை ஓட்டமாட்டான்.

தும் போது அவர் தமக்கு அவதூறு ஏற்படக்கூடும் என்று உணர்ந்தும். லோகத்திலிருந்த துர்வழக்கங்களைப் போக்க, அதைக் கணிசியாது உழைத்தது பெரிதும் பாராட்டத் தக்கது. அவ்வாறு உழைக்க அவரது மனமன்றி, மற்றவர்களது கூச்சம் அச்சம் என்னும் கோழை எல்லைக்குள்பட்ட எந்த மனமும் இடந்தராதென்பது திண்ணம். அக்காலம் நாகரிகமென்னு நிலைமை பெண்களைப் பேய்போல் பிடித்தாட்டிய தென்பது பொய்யாகாது. அப்பேய்வாய் விழுந்த அவர், அளவு கடந்த மனோபவங்களுக்கு உட்பட்டுத் தலை தெரியாமல் கூத்தாடி விளங்கினர். ஸநகானுபவம் என்னும் பெயருள்பட்ட எல்லா நிலைமைக்கும் ஆளாகி விளங்கிய அவர், தமது மனம் போனபடி யெல்லாம் மானமற்றும் விளங்கின ரென்பது தவறாகாது. உலகத்தில் காலா காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய வழக்கங்கள் தவறாக விருந்தாலும், பலராலும் அனுஸரிக்கப் படுவதால் கவனிக்கப்படாது விளங்குதல் இயற்கைக்கு மாறாகாது. மேலும் அப்பழக்கங்களைக் கண்டிக்க யார் முன்வரமுடியும்? அவ்வாறு செய்ய முந்துபவரை உலகே பழிக்க முன்வந்துவிடு மல்லவா? அத்தகைய நிலைமையில் எவன் உழைக்க முன்வருவன்? அதற்குத் தக்க மனோபவம் எவனுக்கிருக்க முடியும்? அவனைத் தடுக்காது விளங்க அவனிடம் உலகெப்படிப் பக்திகொள்ள முடியும்? அத்தகைய நிலைமையில் உழைப்பதற்குக் கண்ணன் ஒருவரால்தான் முடியு மல்லவா? அவரிடம் யாவரும் கடவுளினும் அதிகமாக அன்பு கொண்டு விளங்கினரென்பது உலகே அறியும். ஆகவே அவர் தமது உன்னத பதவியிலிருந்து, லௌகீக வழியில் ஏற்பட்ட சில கோளாறுகளை ஒழிக்க முந்தியது எப்படித் தவறாகமுடியும்?

கோபியர்கள் நாள்தோறும் யமுனைக்கரையில் வந்து, தமது ஆடைகளை முழுதும் களைந்து வைத்து, நிர்வாணமாக ஸ்நாநம் செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே அவர் நிதமும் செய்து காத்யாயனியைக் கொண்டாடிவந்தனர். அது அக்கால் ஸர்வஸஹஜமாக விருந்தபடியால், மனதில் களங்கமற்ற கோபியர்களிடம் விளங்கிய அத்துர்வழக்கத்தை மாற்ற கண்ணன் எண்ணங் கொண்டது, மற்ற யாவரது மனத்திலும் உதிக்காது என்பது திண்ணம். எனவே ஒருநாள் கோபியர்கள் கரையில் தமது ஆடைகளை வைத்திட்டு யமுனையில் கழுத்துவரை நீரில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் போது, கண்ணபிரான், அந்த ஆடைகளை எல்லாம் கவர்ந்து, பக்கத்திருந்த புன்னைமரக் கிளைகளில் கட்டிவிட்டு, தமது நேயர் பரிகாஸம் செய்ய, அம்மரத்தின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு, கோபியர்களிடம் உண்மை நட்புக்கொண்ட அவர், அக்கோபிகள் உள்ளத்தில் படும்படி இவ்வாறு இடித்துக் கூறலானார்:—

“ மடந்தையர்களே! இதோ இங்கு வாரும்; இவ்வஸ்திரங்களை எடுத்துக்கொள்ளும். நான்பரிஹாஸம் செய்வதற்காகச்சொல்லவில்லை. நீங்கள் மேற்கொண்டொழுகும் விரதத்தினால் மேனியிளைத்துத் திரணமாய் விளங்குவதெனக்குத் தெரியும் நான் பொய் சொல்லியறியேன்; சொல்லவுமாட்டேன். இதோ இருக்கும் கோபாலர்களே எனக்கு ஸாட்சி. உங்களிடம் குறும்புசெய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையினால் இவ்வஸ்திரங்களை என்னிடமிருந்து நேரில் பெற்றுக்கொள்ளும். ஒவ்வொருவராகவாவது, எல்லாருமாகவாவது பெற்றுக்கொள்ளும்.”

இம்மொழிகளைக் கேட்ட கோபிகள் தமது மனக்கோயிலிலிருக்கும் கண்ணன் செய்த குறும்பிடம் கோபங்கொள்ளவில்லையேனும், நாணத்தால் தலைகவிழ்ந்து, தமக்குள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தவண்ணமாக மயங்கிக் கிடந்தனர்; அக்குளிரில் கழுத்துவரையும் நீரில் பதிந்து இரங்கிய முகத்துடன் கண்ணனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கியவண்ணமாகப் புன் சிரிப்புடன் தம்மேல் அனுக்ரஹிக்குமாறு அவரை வேண்டினர்; தம்மைப் பரீட்சை செய்யாத வண்ணம் கெஞ்சினர்; “எங்கள் செல்வமே! இம்மாதிரி நீங்கள் மானக்கேடான காரியம் செய்வதடாது! நந்தகோபாலன் மகனல்லவா தாங்கள்! எங்கள் ‘உள்ளங்கவர் கள்வன்’ தாங்களே என்பதை நாங்கள் சொன்னால் எமக்கென்னகுறை! நாங்கள் பெண்கள்! மானமென்னுங் கட்டுக்குள்பட்டவர். உமக்கே எம்முடலை அர்ப்பணஞ்செய்ய விரும்பினோமானாலும், இவ்வாறு தாங்கள் செய்வ தடாது. நாங்கள் குளிரால் வருந்துவது, ஹே கோவிந்

எச்சில் தின்றாலும் வயிறு நிறைபத் தின்னவேண்டும், ஏச்சுக்கேட்டாலும் பொழுது விடிந்திமட்டும் கேட்கவேண்டும்.

தா! உமக்குத் தெரியவில்லையா? எங்களைக் கஷ்டப்படுத்த உமக்கு இம்மியும் இஷ்டமிரா தென்பது வெளிப்படை. யாம் உமது ஊழியர்கள்; நீங்கள் காலாலிட்ட வேலையைத் தலையால் செய்வோம். எனினும் இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றும்; எமது ஆடையைத் திருப்பிக் கொடுத்து எம்மைக் காப்பாற்றும். நீர் விடர் அல்லவே! வெகுநல்லவராச்சுதே! எங்களைக் காப்பதே விரதமாகக் கொண்டவரல்லவா? ஹே நீலமேகவண்ணா! எம் உள்ளத்துறை கண்ணா! கடல் வண்ணா! எங்கள் ஆடையைத் திருப்பும். இல்லாவிட்டால் அரசனிடம் சொல்லி உம்மைச் சிக்ஷிக்கும்படி செய்வோம்'' என்றுகூறித் தமது ஆடைகளை மீண்டும் அடைய மன்றாடினர்.

அவ்வாறு பெண்கள் கூடிக் கேட்டுக் கொள்ளக் கண்ணன் ஏன் சற்றும் மனமிளகாதிருந்தனர்? அவர்க்கென்ன அவ்வளவு கடின சித்தமா? பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்குமே. அப்படியிருக்கக் கண்ணன் ஏன் அப்படி அம்மொழிகளைக் கேட்டு இரக்கங் கொள்ளாதிருக்க வேண்டும்? அவர் பேயினும் கொடியவரா? இல்லை. மற்று அவர்க்கு நிர்வாணமான ஸ்த்ரீகளைக்காணும் அவாவோ? அதுவுமில்லை என்றால் அவர் ஏன் அக்கோபிகள் கூற்றைக் காதில் வாங்காததுபோல இருக்க வேண்டும்? புலன்களின் வியாபாரங் கடந்த அவர்க்குக் காமமென்பது எப்படி இருக்கும்? காமத்தினால் அவர் கோபியர்களைக் காணவிரும்பியிருந்தால், அவர் இவ்வளவு தூரம் செய்ய வேண்டியதேது? அவர் வாயில் ஒரு மொழி வருவதன் முன் அவரது கருத்துக் கிணங்கி நடக்கக் கோபியர்கள் ஸித்தமாயிருந்தனரல்லவா? நெருப்பிற் சீரமெப்படியிருக்க முடியும்? அது அதன் தன்மைக்கே மாறல்லவா? கண்ணனிடம் காமமெப்படி இருக்க முடியும்? அது அன்பாகிய மரத்தை வளரவிடாது அழிக்கும் வேர்ப்புழுவன்றா? மற்று எந்த நோக்கத்தால் அவர் அவ்வாறு செய்ய எண்ணங்கொள்ள வேண்டும்? உலக வழக்கத்திற்குச் சற்றும் பொருந்தாதபடி அவர் ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்? பெண்மக்களிடம் அக்காலத்து நாகரிக மரபினால் ஏற்பட்ட பல ஆபாஸங்களை அகற்றவென்றே அல்லவா?

அதனாலே அவர் சற்றும் தமது நிலைமையிலிருந்து அடங்காது "நீங்கள் என்னிஷ்டப்படி நடக்கும் ஊழியர்கள் என்றீர்கள். அப்படியானால் நான் சொல்லும்படி இங்கு வந்து உமது ஆடையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் கொண்டு வந்து தரமாட்டேன். மன்னனிடம் சொன்னால், அவர் கோபங்கொண்டால், என்னை என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று மேலும் கண்டிப்பாய்க் கூறினர். தன்னை நாடியவர்களை நாடுவதே வழக்கமாகக் கொண்டவர் மற்றெப்படிப் பேசமுடியும்? தன் மேல் கோபியர்கள் கொண்ட அன்பை ஏற்காது அவரெப்படி அவரிடம் அன்பு கொள்ள முடியும்?

குளிரைத் தாங்க முடியாத கோபிகள், தமது உயிர்க்கே தலைவராகிய அவர் முன் மானமென்னும் எல்லைக்குள்பட்டு விளங்குவது அடாது என ஒருவாறு உணர்ந்தனரேனும், நாணமென்னும் விலங்குள்பட்டவராய், நீரிலிருந்து வெளிவந்து தலைகுனிந்து மர்ம பாகங்களைக் கைகளால் மூடி அவர் குளிரில் உடல் உதற நடுங்குவதைக்கண்ட பரந்தாமன் அவரிடம் பேரன்புகொண்டு "நீங்கள் எல்லோரும் பட்டினியிருந்தும் நோன்பிருந்தும் என்ன பயன்? நிர்வாணமாக இவ்வாற்றில் குளித்துப் பெரும்பாவம் ஸம்பாதித்து விட்டீர்கள். அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தலைமேல் கைகூப்பி வணங்கினால், உமது ஆடைகளை நானே தருவேன்'' என்று சொல்லி அவ்வாடைகளை எல்லாம் தன் தோள்மேலிருத்திச் சிரித்த முகத்துடன் கூறினர். அம்மொழிகளைக் கேட்ட கோபிகள், தாங்கள் நிர்வாணமாக ஸ்னானஞ் செய்தது தவறென அறிந்ததும், ஸர்வகர்மங்களும் அடையுமிடமாகிய கண்ணபிரானை வணங்கியதும், அவர் அவரது நிலைமையில் அநுதாபங் கொண்டு அவரது ஆடையைத்தந்து களிக்கச்செய்தனர். ஆடையை யணிந்ததும் கோபிகள் தம்மிடம் சிறிதும் அருவருப்பின்றி அன்போடு விளங்குவதைக் கண்ட கண்ணன், தம்மை அடைய நோற்றுவந்த அப்பெண்களைப் பார்த்து இனிய மொழியில் மேல்வருமாறு கூறினர்:

"மானமென்னுங் கட்டில் நின்று, கற்பின் காவலிலிருந்தவர்களே! என்னைச் சந்தோஷப் படுத்திக் கொண்டாட வேண்டுமென்பதே

உமது எண்ணம் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். உமது அன்பை யான் உகந்தேன்; அதை ஏற்றேன்; அதற்கிணங்க நடப்பேன். என்னிடம் மனதை நிறுத்திய எவரும் மீண்டும் பஞ்சபூத ஸம்பந்தமானதும், விஷய வாஸனைகளில் உழல்வதுமான ஸம்ஸாரச் சுழலுள் வீழார். அனலிற் பொரிந்த நெல், மீண்டு முளைவிடும் ஆற்றல் உடையதல்லவென்பதை யாவரும் அறிவர். அழகுடையீர்! உமது விருப்பம் ஈடேறிற்று. நீங்கள் இனி உமது ஊரை அடையும். யானும் உம்மை விடாதிருப்பேன். உம்மை யான் இன்றே வந்தடைவேன். அதற்கல்லவா நீங்கள் பட்டினியிருந்து கௌரிபூஜைசெய்ததெல்லாம்? உமது அபீஷ்டத்தை யான் பூர்த்திசெய்வேன். உண்மை அன்புடன் ஸமர்ப்பிக்கப்படும் மனத்தைக்காட்டிலும் சிறந்தபொருள் எனக்குப் பிடித்தது வேறு எது உண்டு?''

இம்மொழிகளைக் கேட்ட கோபிகளும் தமது ஊரைநாடி நடந்தனர். கண்ணனும் தமது ஆயக் கூட்டத்துடன் அகன்றனர்.

தன்னைப்பற்றிப் பிறர் செய்யும் பரிகாஸத்தையும் கவனியாது, கண்ணன் செய்தவண்ணம் யார்செய்யமுடியும்? மாயவழியில்பட்ட பெண்களை ஸரியானவழியில் நிறுத்த அவர் செய்த இந்தப் பெருஞ்செயலைத் தவறாக எண்ணுபவர், ஸந்தேஹக்குடியில் விளங்கி, பிராந்தி என்னும் மயக்க ஒளியில் வாழ்பவரே ஆவர். அவரால் கண்ணனது நிஜஸ்வரூபத்தை உணரமுடியாது. அபக்குவமாகிய மனம் விசாலிப்பது எப்படி முடியும்? குறுகிய நோக்கினர் எவ்வாறு தூரத்ருஷ்டி கொள்ளமுடியும்? பெண்களது களங்க நிலைமையை உயர்த்தத் தமதுபெயர் சற்றே தவறாக எண்ணப்படும் என்னும் சிறுமையையும் கவனியாது, அவர் அக்காலத்து மான வரம்புகடந்து விளங்கிய பெண்களுக்கு ஊட்டிய படிப்பினையினால்லலவா, இந்திய ஸ்த்ரீகளின் மனோபவம் உலகிலேயே சிறந்து விளங்குவது! என்றும் சிறந்து விளங்கப்போவது! பெண்களது கற்பை வளர்க்க நன்னெறி என்னும் உரமிட்ட அவரது செயலை எப்படித் தவறாய் எண்ணமுடியும்? அவ்வாறு எண்ணுபவர் பெண்மக்களை பெற்றிராரென்றே சொல்லலாம் அல்லவா?

கன்-ப்-யூஷஸ்

CONFUCIUS

> "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொ
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." [ருண்

பிறப்பும், வளர்ப்பும்:—கி. மு. 551-ம் வருடத்தில், சியோ-இ என்னுமொரு சிறு பட்டணத்தில், யாநன் என்ற குடும்பத்தில், தகப்பனாரது முதிய வயதில், நமது கன்ப்-யூஷஸ் ஜனித்தார். இவர் தேசத்தினரால் கங்-பூ-ட்சி எனவும், ஐரோப்பியர்களால் கன்-ப்-யூஷஸ் எனவும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றார். இவர் சைனா தேசத்தின் ஆதிகாலமுதல் கீர்த்தி பெற்ற ஒரு பெருங் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய பிதாவின் பெயர் ஷு-லிங்-ஹை. இவர் பிரசித்திபெற்ற யுத்தவீரர். புஜபலம், மனோதிடம், தைரியம், அன்பு, இரக்கம் முதலியவைகளை உடையவராதலால் நன்கு மதிக்கப்பட்டு, இக்காரணங்களையிட்டே சௌ-வி என்ற நகரத்தின் பிரதான நியாயாதிபதியாக அத்தேசத்தரசனால் நியமிக்கப்பட்டார். இவருடைய மனைவி ஒன்பது பெண் குழந்தைகளை வைத்துக் காலகதி யடைந்தனள். மைந்தனில்லாது குடும்பம் பின் நீடித்து நின்று விளங்காதென்ற எண்ணத்தினால் கவலையுற்றுப்புத்திரப்பேறு பெறும்பொருட்டு மீண்டும் மணம் புரிந்துகொள்ள விரும்பி, யென் என்ற குடும்பத்தின் தலைவரிடஞ் சென்று தன் கருத்தை வெளியிட்டார். இக்குடும்பத்தினர்க்கு விவாகமாகக் கூடிய பெண்கள் மூவரிருந்தனர். ஆதலால், இத்தலைவர் தன் பெண்களை யணுகி, ஷு-லிங்-ஹையின் நற்குண நன்னடத்தைகளையும், இவருடைய குடும்பத்தின் மேன்மையையும் விரித்துக் கூறி அம்மங்கையர்களி லொருவர் ஷு-லிங்-ஹையை அவசியம் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்திக் கூறியபொழுது, மூத்தவர்களிருவரும் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால், யென்-சிங்ஸாய் என்ற இளைய புத்

எடுத்தாலும் பங்காருப் பெட்டியை எடுக்கவேண்டும், இருந்தாலும் சிங்காரக் கழுவில் இருக்கவேண்டும்.

திரி நமது ஆசிரியரின் தகப்பனாரை மணம் புரிந்துகொள்ள உடன்பட்டாள். விவாகம் முடிந்தபின், யென்-சிங்ஸாய் தன் புருஷனுடன் இல்லறம் நடாத்திக்கொண் டிருக்கையில், இவர்களுடைய நாட்டிற்குச் சமீபத்திலுள்ள லீ என்ற மலையிலுள்ள கிராம தேவதையைத் தரிசித்து, ஞானமும், சௌந்தரியமும் பொருந்திய புத்திரன் ஒருவனைப் பெறும்பொருட்டுப் பிரார்த்தித்து வரும்படி தன் நாயகனால் சொல்லப்பட்டதின் பேரில், அம்மாது சிரோமணி முற்கூறிய மலைக்குச் சென்று, தேவதையைத் தரிசித்துத் தன் மனோபீஷ்டத்தை வெளியிட்டு வேண்டித் திரும்பினாள். சின்னாட் சென்றபின் கர்ப்பந் தரித்தனள். ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இக்குழந்தைதான் நமது கன்-ப்-யூஷஸ்.

குழந்தையின் மூன்றாவது வயதில், ஷா-லிங்-ஹை மரணமடைந்ததால், பிள்ளையைக் கவனிக்க வேண்டிய கடமை விதவையைச் சார்ந்தது. கன்-ப்-யூஷஸின் அன்னையாகிய யென்-சிங்ஸாய் மனோதிடமுடையவள்; கற்பு நிலை தவறாதவள்; பயம், பக்தி, விவேகம், பொறுமை முதலானவைகளையே அணிகலமாகக் கொண்டவள். ஆகையால், முரட்டு விளையாட்டுக்களிலும், சண்டை சச்சரவுகளிலும் பிரவேசியாதபடி தன் மைந்தனைப் பாதுகாத்து வந்தாள். இளம் பிராய முதற்கொண்டே பெரியோர் முன் வணக்கவொழுக்கத்துடன் நமது கன்-ப்-யூஷஸ் பழகி வந்தனராம். சீனர்களால் மிகவும் அதிகமாகக் கொண்டாடப்பட்ட சடங்குகளையும், நியமங்களையும் அனுசரித்து விளையாடுவதில் அதிகப் பிரிய முடையவராம்.

தக்க பருவத்தில், கல்வி கற்பதற்காக, அவ்வூர் நியாயாதிபதியான பிங்-சங் என்பவனால் வைக்கப்பட்ட பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கினார். ஊகமும், ஊக்கமு முடையவராதலால் பாடங்களைச் செம்மையாகச் சீக்கிரத்தில் கற்று வந்து தன் ஆசிரியரால் அதிக அன்புடன் ஆதரிக்கப்பட்டும், அடக்கமும், ஒழுக்கமும் வாய்ந்தவராதலால் தன் சிநேகிதர்களால் அதிகமாகச் சிலாகிக்கப்பட்டு மிருந்தார்.

இஃதிவ்வாறாக, லூ நாட்டிறைவன் உயிர் துறந்தான். பிங்-சங் என்பவன் ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தனாதலால், காலங்கடந்த அரசனுக்குரிய அந்தியக் கிரியைகளில் தானும் சேர்வதற்காகப் போயினான். இவன் திரும்பி வருவதற்கு அதிக நாளாயிற்று. குரு சென்று விட்டாலும், வீணாகக் காலத்தைக் கழிக்காது சுயபுத்தியி னுதவியினால் பிங்-சங் கற்பிக்கக் கூடியவைகளையெல்லாம் கன்-ப்-யூஷஸ் தானே கற்று முடித்தார். பின் வேறு பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று படித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பதினைந்தாவது பிராயமுதல் கல்விகற்று ஞானத்தை விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பம் ஒன்றே இவரிடங் குடிகொண்டதாம்.

ஷா-லிங்-ஹை மரித்து விட்டபடியால், தாயும் பிள்ளையும் ஜீவனம் செய்வதற்கு வேண்டிய பொருளில்லாது அதிக கஷ்டமடைந்தனராம். யாவரையும் சதாகாலமும் வருத்தும் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக வேட்டையாடியும், மீன் பிடித்தும், பிள்ளையும் தாயும் ஜீவனம் நடாத்தி வந்தனர். இவ்வெளிய தசையினின்று மேலெழும்பும் பொருட்டுச் சொந்த நாட்டிலேயே வேலை யொன்றுக்குப் பிரயத்தனஞ் செய்யும்படி மாதாவினால் தான் கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டபடியால், கன்-ப்-யூஷஸ் தக்க முயற்சி செய்ததின் பேரில், அந்நாட்டின் பிரதான தீர்வைக்காரராக நியமிக்கப்பட்டார்.

பிரஜைகள் களித்துச் சுகித்திருத்தலே பிரதானமெனக் கொண்டவராதலால், தினந்தோறும் வைகறையாமத்தி லெழுந்து மிகக் கவனத்துடன் தன் உத்தியோகத்திற்குரிய காரியங்களை ஆராய்ந்தறிந்து செய்துவந்ததால், சகலரும் இனித்திருந்தனராம்.

வேலையிலமர்ந்திருந்த போதிலும், ஒழிவு நேரங்களில் பற்பல சரிதங்களையும், இதர இலக்கியங்களையும் படித்து வந்தார்.

இவ்வேலையினின்று தக்க சம்பளம் கிடைத்து வந்தபடியால், பத்தொன்பதாவது வயதில், கீ-க்வான்-ட்சீ என்ற பெண்மணியை மணந்தார். வருடக் கடைசியில் ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது.

இவருடைய இருபத்தோராவது வயதில், சொந்த நாட்டிலேயே வேறொரு உயர்ந்த உத்தியோகங் கிடைத்தது. சின்னாட் சென்றபின், லூ நாட்டதிபதி நமது கன்-ப்-யூஷஸின் நுட்ப புத்தியைக் கண்டு மகிழ்ந்து தன்

எடுத்த சுமை சுமந்தல்லவோ இறக்கவேண்டும்.

தேசத்தின் தான்யக் களஞ்சியங்களுக்கு அதிபதியாக நியமித்தான். சிற்சில வருடங்களில் கிடைக்கப்பட்ட அதிக தான்யங்களை அக் களஞ்சியங்களில் சேமித்து வைத்துப் பஞ்ச காலங்களில் அவைகளைச் சரச விலைக்கு எளியவர்களுக்கும், இதரர்களுக்கும் விற்பது வழக்கம். இவ்வேலையையும் அதிக ஊக்கத்துடனும், சிரத்தையுடனும், சாமர்த்தியத்துடனும் செய்துவந்தார்.

இவருடைய இருபத்து நான்காவது வயதில், யென்-சிஸ்ஸாய் விண்ணுலகமடைந்தனள். இவருடைய முன்னோர்கள் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட இடத்திலேயே இவளையும் அடக்கஞ் செய்து, வழக்கப்படி மூன்று வருடகாலம் துக்கங் காத்தபின், துக்க உடுப்புக்களைக் கழற்றித் தன் தாயாரின் கல்லறையின்மேல் வைத்துத் தன்னிருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார்.

போதகர் அல்லது ஆசிரியர் வேலையை இருபத்தேழாவது வயதில் மேற்கொண்டார். இச்சமயத்திற்றான் தன் மனைவியிடமிருந்து பிரிந்தார். கி-க்வான்-ட்சீ என்பவள் சுகுணஸ்திரீயாயிருந்தபோதிலும், இப்பிரிவிற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. இல்லற விஷயங்களில் பிரியமில்லாததனா லிருக்கலாம்.

கணித சாஸ்திரங் கற்றார். தனுசாஸ்திரத்திலும், சாரத்தியத்திலும், போர்க்குரிய ஆயுதங்களை உபயோகிப்பதிலும் மிகத் தேர்ந்தவரானார். சங்கீதத்தில் அதிகப் பிரியமுள்ளவர். தன் தேசச் சரித்திரங்களையும், காவியங்களையும் படித்துக் கலைஞரானார். காலஞ் செல்லச் செல்ல, ஆழ்ந்த கல்விப் பெருக்கினாலும், மதியூகத்தினாலும், பரந்த பயிற்சியினாலும் சந்தேகங்களும் கவலைகளும் நீங்கிப் போதநிலையை யடைந்தார். தன் சித்தாந்தங்களையும், கருத்துக்களையும் பிரசங்கஞ்செய்து வந்தமையால், இவருடைய பெயர் எங்கும் பரவி, அநேகர் இவரிடங் கல்விகற்கக் கூட்டங் கூட்டமாக வர ஆரம்பித்தனர். இங்ஙனம் வந்த சிஷ்யர்களை நமது கன்-ப்-யூஷஸ் மிக்க அன்புடன் ஆதரித்து வந்தார்.

இவர் காலத்திலிருந்த அரசர்களும், ஜனங்களும் அறநெறிகளை வழுவி நடந்து வந்தமையால், அவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு எந்நாட்டிலாவது நல்ல உத்தியோகம் ஒன்றைப் பெறப் பிரயத்தினஞ் செய்தார். தன் சொந்த நாட்டிறைவன் துர்பல புத்தியுடைய னாதலால், கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களின் சொற்களைக் கேட்டு இவரை மதியாதிருந்ததாலும், நமது கன்-ப்-யூஷஸனும் அவனுடைய குணம், நடத்தைகளை அறிந்தவராதலால், வேலை கிடைப்பினும் அது நிலைத்திருக்காதெனவும் தம் எண்ணங்களை அவன் கீழிருந்து நிறைவேற்ற முடியாதெனவும் எண்ணிச் சொந்த நாட்டில் எவ்வேலைக்கும் யத்தனிக்கவில்லை. ஆகிலும், ட்சீ என்ற பக்க நாட்டின் அதிபதி இவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற் றிருந்தமையால், இவருடைய விவேகத்தையும், கல்வி வளப்பத்தையும் பரீக்ஷித்து அறியும் பொருட்டுத் தன் நாட்டில் அடிக்கடி கலகமெழுப்பும் கப்பக்காரர்களை அடக்குவதற்குரிய உபாயங்களைத் தெரிந்துவரும்படி தன் அமைச்சர்களி லொருவரை இவரிடம் அனுப்பினான். அவன் கன்-ப்-யூஷஸை நெருங்கிக் கேட்டபொழுது, அவனுக்கு நேரான உத்திரவளிக்காது, "அந்நாட்டின் புராதன சரிதங்களைச் செம்மையாகப் படித்தால் வேண்டிய உபாயங்கள் இயல்பாகவே நன்கு தோன்றும்" எனக்கூறி யனுப்பினார். அவன் தன் யஜமானனிடஞ்சென்று அங்ஙனம் உரைக்கவே, அவ்விறைவன் எவ்விதத்திலாவது கன்-ப்-யூஷஸைத் தன் நாட்டிற்கு வரவழைத்துத் தன் மனோபீஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளவேண்டுமெனக் கருதி, இவரை அழைத்து வரும்படி தக்க பரிசுகளுடன் சில தூதர்களை இவரிடம் அனுப்பினான். அத்தூதர்கள் இவரை யணுகி ட்சீ நாட்டிற்கு வரும்படி வேண்டியபொழுது, இவரும் அவ் வேண்டுகோளுக் கிணங்கித் தம் சிஷ்யர்களுடன் புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது, வழியில் ஓர் புதரினின்று மானிடக்குரல் கிளம்புவதைச் செவியுற்றதனால் கன்-ப்-யூஷஸ் தான் ஏறிச் செல்லும் இரதத்திலிருந்து இறங்கி அப்புதர்க்குச் சென்று பார்க்கையில், தற்கொலை செய்து மரிக்க யத்தனிக்கும் துர்ப்பாக்கியன் ஒருவனைக் கண்டார். அவனை நெருங்கி, அக்கொடிய செயலுக்கு முகாந்தரம் யாதென வினவிய பொழுது, அப்பேதை "நான் சிறு வயதில், கல்வி கற்கவேண்டி என் பெற்றோர்களை விட்டுப் பிரிந்து வெகுநாள் வரையிலும்

எட்டினால் குடுமியைப் பிடிக்கிறது எட்டாவிட்டால் காலைப் பிடிக்கிறது.

நாடு நாடாய்த் திரிந்துகொண் டிருந்தேன். கற்றபின், தக்க உத்தியோகத்திற்காகப் பிரயத்தனஞ் செய்தபொழுது, ஒரு வேலையுங் கிடைக்காததனால் வருத்தமுற்று என் தாயகத்திற்குச் சென்றேன். சென்றபொழுது, என் பெற்றோர்கள் பன்னெடுநாள் முன் இறந்துவிட்டதாகக் கேள்வியுற்றேன். இறந்தோர்க்குரிய கிரியைகளைச் செய்யாததனால் உண்டாகும் வியாகூலத்தினாற் கவரப்பட்டபடியாலும், எனது ஒரே புத்திரன் என்னை நிராகரித்து விட்டபடியாலும், இனி காலதாமஸமின்றி உயிரை விட்டுவிடுதலே தகுதியென நிச்சயித்து இக்காரியஞ் செய்யலானேன்" என விடை யளித்தனன். இவ்வாறு தளர்ந்து புலம்பிக்கொண்டும், அடிக்கடி மூர்ச்சித்துக் கொண்டு மிருந்த அம்மனிதனுக்குப் புத்திமானாகிய கன்-ப்-யூஷஸ் சிறந்த பொருளடங்கிய அடியில் வரும் மொழிகளைச் சொன்னார்:—"ஆயுளுள்ள வரையிலும், எக்காரியமுஞ் சித்தியாகும். ஊகத்தினாலும், ஊக்கத்தினாலும் தரித்திர தசையினின்று உன்னதநிலையை யடைதல் சாத்தியமாகும். இளம் பிராயத்தில் சிற்சில பிழைகளிழைத்திருந்தாலும் இயற்கை அறிவினாலும், கல்வியினாலும், ஊக்கத்தினாலும் தக்க நற்காரியங்களைச் செய்து, முன் செய்த தீயவைகளின் பலனை ஒழித்துவிடலாம். ஆகையால், நீ இத்தருணமே யெழுந்து உன் வீட்டிற்குப் போய் மரித்தோர்க்குரிய சடங்குகளை முன் செய்வாய். பின், உன்னாலியன்ற வரையிலும் உன் சுற்றத்தார்க்கும், இனத்தார்க்கும் நன்மை செய்வாயாக." இம்மொழிகளைக் கேட்டு அவன் எழுந்து சென்றனனாம்.

பின் ட்சீ நாட்டிற்குப் போனபொழுது, அவ்வதிபதியால் மிக்க மரியாதையுடனும், அன்புடனும், ஆதிரிக்கப்பட்டு வந்தார். ஒரு நாள் ட்சீயரசன் கன்-ப்-யூஷஸைத் தன் அரண்மனைக்கு வரவழைத்து, யாவராலும் புகழப்பட்ட இவருடைய விவேகத்தை அறியும்பொருட்டுச் "சிறந்த அரசின் குணாதிசயங்கள் யாவை?" என வினவினான். "மனிதரின் இயற்கைச் சம்பந்தத்தையும், ஒற்றுமையையும் பாதுகாத்தும், வளரச் செய்தும், ஸ்தாபித்தும் வரும் அரசே சிறந்த அரசு. அரசனின் மாட்சிமை தங்கிய குணப் நடத்தைகளுடன், பிரஜைகளின் ராஜபக்தியும், பெற்றோர்களின் ஒழுக்கமும், பிள்ளைகளின் வணக்கமும், உத்தியோகத்தினரின் அன்பும், விசுவாசமும், நேர்மையும், வாய்மையுங் கூடிப் பொருந்தியிருக்கும் அரசே நல்லவரசு" எனப் பதிலுரைத்தார். கல்பனா சக்தியும், நியாயமும் பொருந்திய இவ்விடையை அம்வரசன் மிகவும் புகழ்ந்து தன் நாட்டிலேயே இவருக்கு ஓர் உத்தியோகம் அளிக்க எண்ணினான். ஆனால், இதர வேலைக்காரர்கள் பொறாமையினால் எவ்வித வேலையும் இவருக்குக் கொடுக்கக் கூடாதென ஆக்ஷேபித்தார்கள். ஆகிலும், அவ்விறைவன் அவ்வார்த்தைகளைக் கவனிக்காது, ஒரு மிகச் சிறிய பட்டணத்தின் அதிபதியாக நியமிக்கவெண்ணி, இக்கருத்தைக் கன்-ப்-யூஷஸரிடம் வெளியிட்டான். ஆனால், கன்-ப்-யூஷஸ் அச்சாமான்ய வேலையை யங்கீகரிப்பது மிகத் தாழ்வென எண்ணி, அங்ஙனங் கூறாமல், தான் இதுகாறும் அத்தகைய ஊழியம் பெறும் பொருட்டுப் பெருங்காரிய மொன்றும் அவ்வரசனுக்குச் செய்திராததனால் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இணங்குவது நியாய மல்லவெனக் கூறி மறுத்துவிட்டார்.

பின் இவ்விடத்தி லிராமல் லீயை என்ற ஒரு பெரிய நாட்டிற்குச் சென்றார். இங்கு சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தனும், கவிஞனுமான சாங்-ஹங் என்பவன் வீட்டில் தங்கினார். இவ்விடத்திலுள்ள அரசனும், இதரர்களும் இவரைக் கவனிக்காவிடினும், சாங்-ஹங் என்பவன் மாத்திரம் இவரை அன்புடனும், மரியாதையுடனும் பராமரித்து வந்தான். தன் அதிதியின் உயர்ந்த ஞானத்தைப்பற்றியும், சிறந்த குணங்களைப் பற்றியும், இனிய ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் சதாகாலமும் பிறரிடம் கூறி மகிழ்வுறுவான். ஒரு சமயத்தில், வேறொரு சீமானுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், கன்-ப்-யூஷஸைப்பற்றிப் பின் வருமாறு கூறினனாம்:—'தோற்றப் பொலிவிலும், விவேகத்திலும் இவர்க்கு இணையாக நிற்கக் கூடியவர் இக்காலத்தி லொருவருமில்லை. ஆஜானுபாகுவாய், அகன்ற மார்பும், உருண்ட தோள்களும், திடகாத்திரமு முடையவர்; நெடியர். ஞான வளப்பத்தினால் பிரகாசிக்கும் நேத்திரங்களை யுடையவர். வார்த்தை யாடுகை

எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் குட்டிச் சுவரிலே முட்டிக்கொள்ளலாமா?

யில், புராதன ஞானிகளின் சிறப்பையும், கொள்கைகளையும் அடிக்கடி நினைவூட்டுகிறவர்; நல்லெண்ணங்களையே யெழுப்பக் கூடியவைகளைப்பற்றிப் பேசுகின்றவர்; அடக்கமும், நல்லொழுக்கமும் பொருந்தியவர்; கர்வமில்லாதவர்; பின் வருவோர்க்கு ஓர் மேல்வரிச் சட்டமாக நின்று விளங்கக் கூடியவர்; பல வாண்டுகளுக்குப் பின்னும் யாவராலும் இவர் புகழப்படுவார்.'' இதைக் கன்-ப்-யூஷஸ் கேட்டபொழுது, ''இப்புகழ்ச்சிக்குச் சிறிதேனும் உரித்தானவன் யானல்ல. 'கொஞ்சம் சங்கீதந் தெரிந்தவனும், ஞானத்தை வளர்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுடையவனும் தூய நியமங்களையறிந்து முறைப்படியே அவைகளைச்செய்ய வேண்டுமென்ற அவாவுடையவனும்' என உரைத்திருப்பனாகில், சிறிது உண்மையாயிருந்திருக்கும்'' எனப் பகர்ந்தனராம். சின்னாட் சென்ற பின், இவ்விடத்திலுமொன்றுங் கைகூடி வராததனால், பிரசித்திபெற்ற லா-ஓட்சி என்ற தத்வ ஞானியைத் தரிசித்து வார்த்தையாடி வேறிடஞ் சென்றனர்.

(தொடரும்.)

வனங்களின் உபயோகம்

THE UTILITY OF FORESTS

பூர்வத்தில் இத்தேசத்திலுள்ள மலைகளில் வனங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தனவென்பது யாவர்க்கும் தெரிந்ததே. ஆரியர் வடக்கேயிருந்து வந்து, இங்குக் குடியேறுமுன் மலையரசரும், குறும்பர், படகர் முதலான காட்டு மனிதர்களுந்தான் இவ்வனங்களில் வசித்து வந்தனர். தற்காலத்திலும் அவர்கள் அங்கங்கே மலைகளில் சஞ்சரிப்பதைக் காணலாம். அவர்களால் வனங்களுக்கும், அவைகளிலுள்ள மரங்களுக்கும் யாதொரு சேதமுமுண்டானதில்லை. அவர்கள் உண்பது கந்த மூல பதார்த்தங்கள்தான். கிழங்குகள் அன்றி, மூங்கில் அரிசியும் தேனும் அவர்களுக்கு வளமான ஆகாரம். இவைகளைத் தவிர மரங்களை வெட்டி நிலத்தைப் பண்படுத்தித் தானியங்களைப் பயிரிட்டு அவர்கள் ஜீவிப்பதில்லை. ஆகையால் மரங்கள் இருந்தபடியே இருந்து செழிப்பாய் வளர்ந்து வந்தன. ஆரிர்யகள் வந்த பின்னர் விடுகள் கட்டுவதற்காகவும், மற்ற வேலைகளுக்காகவும் சோலைகளை வெட்டி யழித்து விட்டார்கள். சாகுபடி விஸ்தீரணத்தை அதிகப்படுத்துவதற்காக வனங்களில் தீயிட்டு எரித்துத் தானியங்களைப் பயிர்செய்து வந்தார்கள். இதனாலும் காடுகள் அழிந்துபோயின. ஜனத்தொகை அதிகமாகவே மலைப் பிரதேசங்களில் மட்டுமல்லாமல் சாதாரண சமபூமிகளில் உண்டாயிருக்கும் காடுகளையும் வெட்டியழித்துச் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். மலைகளிலுள்ள மரங்களைக் கணக்கில்லாமல் வெட்டி, வனம் என்பதே யில்லாமல் செய்துவிட்டார்கள். ஆடுமாடுகளை மலைகளில் மேயவிட்டு நூதனமாய் உண்டாகும் மரக்கன்றுகளின் இளந்தளிர்களையும் மேயச்செய்ததால் முதலில் வெட்டிய காட்டில் மறுபடி மரங்கள் உண்டாவது மட்டுப்பட்டது. இப்படி மனிதர் வனங்களை நாசப்படுத்தியது ஒரு வழியில் அல்ல. இவ்வனங்களின் அருமை பெருமை அவர்களுக்கு முன்னமே தெரிந்திருந்தால் அப்படிச் செய்திருக்கமாட்டார்கள்.

வனங்களினால் உண்டாகும் நன்மைகள் அநேகம். இராஜாங்கத்தாருக்கு அது ஒரு விலை மதிப்பில்லாச் சொத்து. வருஷா வருஷம் அதிலிருந்து அவர்களுக்குத் தக்க வரும்படியுண்டாவதுடன் ஒரு இலாகாவிலுள்ள அநேக வேலையாட்களுக்கு அது ஜீவனம் கொடுக்கிறது.

வனங்களிலுள்ள விளைபொருள்களைக் கவனித்தல் முக்கியமானது. அங்கிருந்து வெட்டும் காட்டு மரங்கள் வீடுகள் கட்டவும், கப்பல்கள் செய்யவும், இயந்திரங்கள் உண்டாக்கவும், கைத்தொழில்கள் தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் முதலிய பல வேலைகளுக்கும் உபயோகப்படுகின்றன. விறகுக்கும் காட்டுக் கட்டைகள் உபயோகமாகின்றன. காகிதம் செய்யும் கைத்தொழிலில் செலவாகும் மரத்தின் அளவை கவனித்தால் ஆச்சரியமுண்டாகிறது. இவைகளைத் தவிர, தோல் பதனிடுவதற்கும், சாயம் ஏற்றுவதற்கும், கற்பூரத் தைலம்,

எட்டு வருஷத்து எருமைக் கடா ஏரிக்குப்போக வழி தேடுகின்றது.

கோந்து, பழங்கள், கொட்டைகள், நார்கள், புல்வகைகள், தேன், மெழுகு இவை முதலான பல விளைபொருட்களும் வனங்களிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

சீதோஷ்ணம்.—பூர்வகாலந் தொடங்கியே, வனங்களினால் ஒரு தேசத்தின் சீதோஷ்ணமும், மழையளவும், தேச சௌக்கியமும் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிற தென்று அநேகரின் அபிப்பிராயம். வனங்களில் விருக்ஷங்களின் நிழலிலும், வெளியான இடத்திலும், சீதோஷ்ணம் அளக்கும் கருவிகளை ஸ்தாபித்துக் கவனித்து வந்ததில், வனங்களினால் உஷ்ணமானது மிகவும் தணிவாகிற தென்றும், வெய்யில் காலத்தில் இந்தச் சீதோஷ்ண பேதமானது மிகவும் அதிகமாயிருக்கிற தென்றும், மாரிகாலத்தில் அவ்வளவு அதிக வித்தியாசம் காணப்படவில்லை யென்றும், இராக்காலங்களில் வனங்களில் வெளியான இடங்களை விட உஷ்ணம் அதிகமாயிருப்பதாகவும், பகற்காலங்களில் வனங்களில் உஷ்ணம் குறைவாயிருப்பதாகவும் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள்.

நிலத்தின் சீதோஷ்ணம்.—இது ஆகாயத்தின் சீதோஷ்ண ஸ்திதியை அனுசரித்தேயிருப்பது சகஜம். கோடை காலத்தில், வெளியான இடங்களில் நிலத்துக்குள் ஒன்று முதல் நான்கு அடி ஆழம் வரையிலும் இருக்கும் சீதோஷ்ண ஸ்திதியையும், வனங்களில் அதே ஆழத்திலிருக்கும் சீதோஷ்ண ஸ்திதியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், வனங்களில் நிலம் மிகவும் குளிர்ந்தே யிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மழைகாலத்தில் வித்தியாசம் அவ்வளவு அதிகமாய்த் தெரிகிறதில்லை. அடிக்கடி மரம் வெட்டப்படுகிற காடுகளைப் பார்க்கிலும், எப்போதும் வெட்டப்படாத வனங்களில் குளிர்ச்சி அதிகமாயிருக்கும். ஆகையால் வனங்கள் அடர்ந்திருக்கும் பிரதேசங்களில் சீதோஷ்ணமானது நிதானமா யிருக்குமென்பது வெளியாகிறது. உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் வனங்களை யுண்டாக்குவதால் உஷ்ணம் மிகவும் சாந்தமடையும், வெளியாயிருக்கும் பிரதேசங்களில் சாகுபடியாகும் பயிர்களைவிட மலைப் பிரதேசங்களில் விளையும் பயிர்களுக்குத் தண்ணீர்த்தட்டு அடிக்கடி உண்டாகாது.

ஆகாயத்திலுள்ள ஈரம்.—சாஸ்திர ரீதியாய்ப் பார்க்கும்போது, ஆகாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்டுள்ள அளவு நீராவிதான் கலந்திருக்கக்கூடும். இந்நீராவியின் அளவானது ஆகாயத்தின் சீதோஷ்ணத்துக்குத் தக்கதாக அதிகப்பட்டும் குறைவடைந்தும் இருக்கும். குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அதிகமான நீராவியானது ஆகாயத்தில் கலந்தால், அது உடனே நீர்த் துளிகளாக மாறிவிடும். நிலத்தில் தங்கியிருக்கும் ஏராள மான தண்ணீரின் அளவானது ஆகாயத்தின் ஈரப் பதத்தை அனுசரித்தே யிருக்கிறது. நாம் முற்சொன்னபடி, ஆகாயத்தின் சீதோஷ்ணத்தை மரமடர்ந்த வனங்கள் ஒழுங்கு படுத்துகின்றன. வனங்களால் ஆகாயத்தின் உஷ்ணமானது மிகவும் குறைக்கப் படுகின்றது. வெளியாயிருக்கும் பிரதேசங்களைப்பார்க்கிலும் வனங்களடர்ந்த பிரதேசங்களில் ஆகாயத்தில் ஈரப்பதம் அதிகமாயிருக்கிறதென்று தெரிய வருகிறது. வரட்டுக் காற்று ஓரிடத்திலிருந்து மரங்களடர்ந்த வனங்களின் வழியாய் மற்றோரிடத்திற்கு வீசிச் சென்றால், வனங்களில் புகுந்து போகும்போது அந்த வரட்டுக் காற்று அங்குள்ள நீராவியை அதிகமாய்க் குடித்துத் தாங்கிச் செல்லும். அப்படிப் போகும்போது, குளிர்ந்த காற்று அத்துடன் தாக்கினால் நீராவியானது உடனே நுட்பமான நீர்த்துளிகளாக மாறி, மழையாகவும், பனியாகவும், சாரல் மழையாகவும் பெய்கிறது.

மழை.—வெளியாயிருக்கும் பிரதேசங்களை விட, காட்டுப் பிரதேசங்களில் ஆகாயம் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறதென்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. மேலும், காற்றோட்டமானது உன்னதமான வனங்களால் தடை செய்யப்படுகிறது. காற்று தாங்கிச் சுமந்து செல்லும் நீராவியானது 'இப்படிக் காற்றோட்டம் தடைபட்டவுடனே குளிர்ச்சியானகாற்று தாக்குவதால் மழையாகக் கீழே இறங்குகிறது.

இதைத் தவிர மழையை ஒழுங்குபடுத்தும் வேறொரு காரணமும் உண்டு. சமுத்திரமட்டத்துக்குமேல் எவ்வளக்கெவ்வளவு உயரமான இடங்களுக்கு நாம் போகிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிகமானமழை அவ்விடங்களில் பெய்யும். நீலகிரிமலையில் போகும்போது மலையடிவாரத்தி லிருக்கும் மேட்டுப்பாளயத்தைவிட 300 அடி உயரத்திலிருக்கும் குன்னூரில் அதிக மழை பெய்கிறது. அதிலிருந்து 1500 அடி உயரத்திலிருக்கும் உதக

எண்சாண் உடம்பிற்குச் சிரசே பிரதானம்.

மண்டலத்தில் இன்னும் அதிகமான மழை பெய்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு மலையிலும் காணலாம்.

ஊற்று மூலங்களை விருத்திசெய்தல்.—பருத்திக் கரிசல் பூமிகளில் அறுத்தோடிகள் ஆழமாய்ப் போயிருப்பது நன்றாய்த் தெரியும். ஒரு மழை பெய்தவுடனே அந்தத் தண்ணீர் மண்ணுக்குள்ளிறங்கி, ஆழத்தில் புகுந்து செல்லாமல் நிலத்தில் மேலேயே கட்டி நின்று வழிந்தோடிப் போகிறது. அப்படிப் போகும்போது நிலத்தின் மேல்மட்டத்திலுள்ள பண்படைந்த நுண்ணிய மண்ணைக் கரைத்து எடுத்துக்கொண்டுபோய் விடுகிறது இப்படி நிலத்துக்குள் புகுந்து இறங்காமல் மேலே நின்று எளிதில் வழிந்தோடும் தண்ணீர் கால்வாய்களிலும் ஆறுகளிலும் போய், விழுந்து வெள்ளமுண்டாக்கி நஷ்டம் சம்பவிக்க ஏதுவுண்டாக்குகிறது. மலைகளின்மேல் மரங்கள் அடர்ந்த வனங்களில்லையானால் அங்கும் இப்படித்தான் சம்பவிக்கும். சரிவான பூமியாயிருப்பதால் மழைத் தண்ணீர் நிமிஷநேரத்துக்கு ஓரிடத்தில் தங்கி நிற்க வழியில்லாமல் சரேலென்று வடிந்தோடி ஆறுகளில் விழுந்து விடுகின்றது. ஆனால் மரங்கள் அடர்ந்த வனபூமியில் பெய்யும் மழையானது இப்படிச் சரேலென்று வழிந்தோடிப் போகாது. ஏனெனில் காற்பங்கு மழையை இலைகள் தாங்குகின்றன. அங்கிருந்து அம்மழை சொட்டுச் சொட்டாய் வடிந்து மண்ணில் இறங்கும். மேலும் மண்ணின் மேற்பரப்பில் இலைகளும் சருகுகளும் மட்கிச் சேர்ந்திருப்பதால் அது கடற்பஞ்சு போல் மழைத்தண்ணீரை ஏற்றுக்கொண்டு, கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மண்ணுக்குள் புகுந்து செல்லவிடுகின்றது. மரங்களின் வேர்கள் தண்ணீரை ஓடி வடிந்து போகாமல் சற்றுத் தடைசெய்து நிலத்துக்குள் புகுந்து செல்ல ஏதுவாயிருக்கின்றன. இதனால் ஊற்றுக்கால்கள் விருத்தியடைந்து அநேக நாட்களுக்கு வற்றி வரண்டு போகாமல் நீர்க்கசிவு உண்டாகிக்கொண்டேயிருக்கும். அப்போதுதான், அது காட்டாறாக எண்ணப்படாமல் ஜீவநதிகளில் ஒன்றாக மதிக்கப்படும். ஒவ்வொரு நதிக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய மலைகளில், வனங்கள் அடர்ந்திருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் ஊற்றுக்கால்கள் செழிப்பாய் எப்போதும் கசிந்து, நதியில் தண்ணீர் எக்காலத்தும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். இல்லையானால் வைகை நதியைப்போல் கரை புரண்டவெள்ளம் சிலநாட்களுக்கு ஓடுவதும், அப்பால் ஆற்று மணல் தெரியும்படி நீரற்றுப் போவதுமாய் முடியும்.

மேலும் மலைகளிலுள்ள மண்ணானது அங்கங்கே ஸ்திரமாய் இருப்பதற்கு இவ்வனங்களும் விருக்ஷங்களும் உபயோகமாகின்றன. அவைகள் இல்லையானால் மலைச்சரிவுகளில் ஓடிப்பாயும் தண்ணீர், மண்ணைக் கரைத்துக்கொண்டு போய்விட, வெறும் பாறைகள் மட்டும் வெளியே தெரிய நேரிடும். மண்கண்டமில்லாத மொட்டைப் பாறை மலைகளால் யாது பிரயோசனம்? அவைகளில் மரங்கள் உண்டாகவும் மார்க்கமிராது. தண்ணீர் தங்கி, ஊற்றுக்கால்களைப் போஷிக்க இடமுண்டோ? மலைகளைப்போலவே சமதளப் பரப்புகளிலும் தண்ணீரை அவம் போகாமல் மண்ணில் இறங்கி ஊற்றுக்கண்களைப் போஷிக்க மரங்களும் தோப்புகளும் புல் தரைகளும் உபயோகமாகின்றன. சுழிக்காற்றும், புசற்காற்றும் அடிக்கும்போது அநேக அபாயங்கள் மனிதருக்கும் ஜீவஜந்துக்களுக்கும் நேரிடும். உன்னதமான மரச்சோலைகளிருந்தால் அவை அந்தக் காற்றின் விசையைத் தாங்கி அதன் கேடுகளைக் குறைக்கக்கூடும்.

மிருகங்களும் பக்ஷி ஜாதிகளும் காடுகளில் வர்க்கவிருத்தியடைந்து வருகின்றன. மனிதருக்கு மிகவும் உபயோகமுள்ள யானைகள், காட்டுமாடுகள், காட்டு எருமைகள் முதலிய மிருகங்கள் வசிக்கவும், பல்கிப் பெருகவும், காடுகள் முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. தற்காலத்தில் பட்டணங்களின் அருகேயுள்ள மைதானங்களில் பக்ஷிகளைப் பச்சாத்தாபமின்றிச் சுட்டுக் கொன்றுவிடுகிறார்கள். அப்படியிருப்பதால், மலைப்பிரதேசங்கள் இல்லையானால் பக்ஷி ஜந்துக்கள் நிர்மூலமாகிவிடும். அப்படிப் போகாமல் காப்பது நமது காடுகளே.

மேற்சொன்ன பலகாரணங்களால், வனங்கள் நமக்கு எவ்வளவு உபயோகமுள்ளவை என்பது வெளியாகும். ஆகையால் காடுகளை வெட்டியழிப்பதும், அவைகளின் விஸ்தீர்ணத்தை எந்தக் காரணத்தையிட்டும் குறைப்பதும் கூடவே கூடாது.

உலக கவி திலகரான மகா பண்டித

ஸ்ரீ ரவீந்த்ர நாத் தகூர்க்குக் கூறிய வரவேற்பு வாழ்த்துரை *

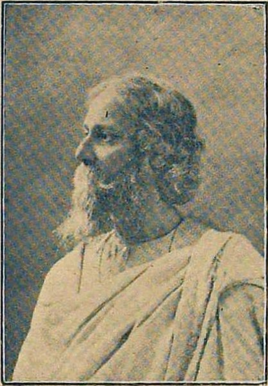

பூவேந்து நான் முகனார் ஆக்கிய இவ்
உலகிலெல்லாம் பொலிவுற் றோங்கிப்
பாவேந்தி ரியஞ்செயித்தோன், பாவேந்தர்
பாவேய்ந்து பரவப் பெற்றோன்;
மாவேந்தர் போற்றிசைப்ப மன்னுயிர்கள்
மகிழவரு மகரிஷீச
தேவேந்த்ர நாத் தக்கோர் மாதவத்துச்
செழுமுளையாத் திகழும் மேலோய்! (க)
[பாவேந்திரியம்=பாப இந்திரியம்]

காரிருளைக் கடிந்தோட்டும் இரவி யென
மன இருளைக் கடிந்து, யாண்டும்
சீரிய இந்திரனேபோல் மிளிர்ந்து, செந்நாத்
தக்கோனாத் திகழ்த லாலே,
நேரிட "ரவீந்திரநாத் தக்கோர்" என்
றொருநாமம் நிலவப் பெற்றாய்!
ஆரிய! நின் வரவெமக்கு நல்வரவா
குக! நீபல் லாண்டு வாழி! (உ)
[செந்நாத்தக்கோன்=சிறந்த நாவுடைய அறிஞன்]

புவீந்திரராய்ப் பல்லுயிரும் தம்முயிர்போற்
பயனெய்தப் புரப்போர், ஞான
கவீந்திரராய் இருமை நலம் எவருமுறப்
புரிந்திதயம் களிப்போர், ஆன
துவீந்திரரும் "உலககவி திலகன்" எனும்
துதியணியும் தூய சீல
ரவீந்திரநாத் தக்கோய்! நின் புலமையினால்
யாவரையும் ரமிக்கச் செய்வோய்! (௩)
[துவீந்திரர்=புவீந்திரரும், கவீந்திரரும் (துவி= இரண்டு). "உலக கவி திலகன்"=World - Poet.

* இக்கவிகள் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் கூட்டத்தாரது வரவேற்பு வாழ்த்துக் கவிகளாகத் "தக்கோர்" முன்னிலையில பண்டித ஸ்ரீ ம. கோ. பாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டவை.

* "மின் இரவி ஒளிபெற்றான்! கதிய கொம்புத்
　　தேன் இனிமை விளங்கப் பெற்ற(து)!

என்! இமையோர் இமையாமை இறவாமை
　　எய்தினர்!' என்றெவர் வியப்பார்?

மன்னருமா சறக்கற்ற மதிவலரும்
　　ஒருங்குபுகழ் மகிமை யார்ந்த

தன்னிகரில் நீ, "நோபில் பரிசு" பெறின்
　　வியப்பென்னே? சாற்று வாயே.　　(௪)

[நோபில் பரிசு—உலக கவி திலகர் ஒருவர்க்கு 'நோபில்' என்பவர் பெயரால் கொடுபடும் லட்சத்திருபதினாயிரம் ரூபாய் (8,000 பவுன்)]

அன்னியர்கள்,—சொற் செறிவு பொருட்பொலிவு
　　வாய்ந்தொளிரும் அரிய பேறு

மன்னியநம் கவிப்பெருமை மதப்பெருமை
　　அறியாதார்,—"மாக வீசன்"

என்ன, ரவீந் திரநாத்தக் கோய்! நின்னைப்
　　போற்றுவரேல், இசைமிக் கார்ந்த

முன்னைய நம் பாரதமன் னவர் இருப்பின்
　　நின்பெருமை மொழியற் பாற்றோ?　　(௫)

[மாகவீசன்—மகா கவீசுவரன்.]

ஞானமிகு நின்பிரசங் கங்கேட்கக்
　　கானடியர் நயந்து நின்னைத்　　[க்கி

தானழைத்தும், அவர்கள் தம்பேர்ப் பொருள் விள
　　நமரைச்சோ தரர்என் றெண்ணு(து)

ஈனரெனக் கருதியதால் அவர் உறையும்
　　இடம் செல்ல இசைந்தி டாத

மானவன் நீ. ஆதலினால் உன்னில் ஒரு
　　தேசாபி மானி உண்டோ?　　(௬)

[பெயர்ப்பொருள்: கானடியர் (கால்+நடியர்)= காற்பங்கு பெருமையே யுடையவர். கானடாவுக்குச் செல்லும் இந்தியர் விஷயமாகக் கானடியர் செய்த அடாத முறைகேடான ஏற்பாடுகளைத் 'தக்கோர்' வெறுத்து, அதனால் அங்குச் செல்லாமையே இங்குக் குறித்த தாகும்.]

தக்கஃதிரு வள்ளுவனார் "திருவேறு தெள்ளியரா
　　தலும் வே(று)" என்ன

ஒக்க உரைத் தளமொழிக்கோர் புறனடையா
　　ஒளிர்வோனை உன்பாற் கண்டேம்.

* மகாமகோ பாத்தியாயப் பட்டம் ஸ்ரீ: வே. சாமிநாதையர்க்குக் கிடைத்த காலை, ஸ்ரீ: வீ. சுப்பிரமணிய பாரதி கூறிய செய்யுட்களின் கருத்தே இவை.

தொக்க கலா மதியுடன் சேர்ந் தொளிரும் ரவீந்
　　திரன் உன்னிற் றோன்றக் கண்டேம்.

இக்கலிகா லத் தியல்பிற் காணாத
　　காட்சி யெலாம் யாங்கண் டேமால்.　　(௭)

[புறனடை=விலக்கு விதி; தொக்க கலாமதி= மிகுந்த கல்வியறிவு; 16 கலை களுடனும் கூடிய பூர்ண சந்திரன்.]

'இயல்இசைநா டகம்' இவைகள் முத்தமிழே.
　　'தமிழ்' என்ப 'இனிமை' ஆகும்.

செயிரற நீ இனிமையுற இவை மூன்றும்
　　இனிதிசைத்துச் சீர்த்தி வாய்ந்து

பெயல் புரைய உலகமெலாம் குளிர் வித்தோய்
　　ஆதலினால், பெரியோய்! நீ எம்

அயல் அல்லை, முத்தமிழன். தமிழ் மொழியும்
　　தேர்வைபுகழ் அணிந்து வாழி!　　(௮)

[இனிய மொழியில் இயல் இசை நாடக நூல்கள் இயற்றிப் புகழுற்றமையைவிளக்கக் கூறியது இது பெயல் புரைய=மேகம் போன்று.]

பூவலயஞ் செய்துநம தத்தமபா
　　ரதவருஷப் புகழை நாட்டு

பாவலனும் பக்தி மிளிர் பண்ணவனும்
　　நாடகவிற் பனனும் ஆகி

மேவலரும் ஆவலொடுன் பிரசங்கம்
　　கேட்டுவக்க விழையும் மேன்மை

காவல! நின் 'பிறைமதி' 'கீதாஞ்சலி' யா
　　திய யாவும் நாளும் வாழி!　　(௯)

[பூவலயம்=தேச சஞ்சாரம்; பண்ணவன்=சங்கீத வித்வான், ஆசிரியன்; பிறைமதி=Crescent ஆதிய=Grardener etc.]

மாந்தரெலாம் ஏய்ந்த அறி வொழுக்கம் இரு
　　மைப்பயனால் வயங்கு மாறு

வாய்ந்தபதி யுடையாய்! நீ நின்னுயிரே
　　போற்பேணும் வண்மை சான்ற

"சாந்திநிகே தனம்" வாழி! தகவுறு நின்
　　தந்தையின் சீர் தழைத்து வாழி!

ஏந்துபுகழ் ஸி. எவ். ஆண்ட் ரூஸ் நச்சி
　　னார்க்கினியன் இனிது வாழி!　　(௧௦)

[சாந்தி நிகேதனம்=இகத்திற்கும் பரத்திற்கும் இன்றியமையாதன பயிற்றுவிக்கும் பள்ளிக்கூடம்; ஸி. எவ். ஆன்ட்ரூஸ்=Rev. C. F Andrews. இவர் தம் பாதிரித் தொழிலை நீத்துத் தக்கோரின் பணிவுள்ள மாணாக்கராகி அவர் செல்லு மிடந்தோறும் உடன் செல்வோர்.]

எண்ணிய எண்ணம் எல்லாம் பொய்; எழுதிய எழுத்து மெய்.

செடிகளின் உயிர் வாழ்க்கை

THE PLANT LIFE

செடிகளுக்கு ஜீவனுண்டு. அவைகள் வளர்கின்றன. இதற்காக அவைகள் உணவு உண்கின்றன. மனிதரைப்போல் சுவாசிக்காவிட்டாலும் ஒருவகையில் மூச்சுவிடுகின்றன. ஜீவஜந்துக்களைப்போல் அவைகளுக்குச் சரியான உணர்ச்சியில்லை. என்றாலும், ஒருவகையான உணர்ச்சி அவற்றிற்கும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்கு அவைகள் போகமுடியாது. அவைகள் நிலத்தில் வேரூன்றி ஒரே இடத்தில் நிலையாய் நிற்கும்.

செடிகள் தங்கள் வேர்களின் மூலமாயும் இலைகளின் வழியாகவும் ஆகாரத்தை உண்கின்றன. இலைகளுக்கு ஆகாரம் ஆகாயத்திலிருந்து கிடைக்கிறது. வேர்களுக்கு வேறுவிதமான ஆகாரங்கள் மண்ணிலிருந்து கிடைக்கின்றன. ஆனால் மண்முழுவதுமே செடிகளுக்கு உணவாகிறதென்று எண்ணக்கூடாது.

செடிகள் மண்கட்டிகளை அப்படியே தின்னமுடியாது. அவற்றின் ஆகாரம் வேர்களில் புகுந்துபோகும். தண்ணீரில் கரைந்துதான் உட்செல்லவேண்டும். ஆகையால் செடிகள் ஆகாரம் தின்னக்கூடும் என்று சொல்லாமல் கிரகிக்கக்கூடும் அல்லது குடிக்கக்கூடும் என்றும் சொல்லலாம்.

செடிகள் தங்கள் இலைகளின் வழியாய் உணவு உட்கொள்ளவும் சுவாசிக்கவும் செய்கின்றன; அதாவது ஒருவகையான வாயுவை உட்கொண்டு, வேறு ஒருவகையான வாயுவை வெளியே விடுகின்றன. ஒரு ஜீவஜந்துவானது தனக்கு அவசியமான வாயுவைச் சுவாசிக்காவிட்டாலும், தனக்கு ஏற்ற ஆகாரத்தைப் சாப்பிடாவிட்டாலும் செத்துப் போகின்றது. அதைப் போலவேதான் செடிகளும்.

அழகான புஷ்பங்களுக்காகவும், அல்லது பழங்களுக்காகவும் நாம் அநேக செடிகளை வைத்து வளர்க்கின்றோம். ஆனால் பாசியும் பெர்ன் (Fern) என்னும் ஓர்வகை மலைநாட்டுச் செடிகள் பூக்கிறதில்லை.

புஷ்பிக்கும் செடிகளுக்கெல்லாம் வேர், தண்டு, இலைகள், பூக்கள், காய்கள் உண்டு. செடிகள் காய்கள் காய்ப்பதற்காகத்தான் ஜீவிக்கின்றன. ஏனென்றால் அவைகளைப்போன்ற புதுச்செடிகளை உண்டாக்கக்கூடிய விதைகள் அந்தக் காய்களில் உண்டாகின்றன. ஒரு செடியின் தண்டானது நிலத்திலிருந்து மேல்நோக்கியாவது அல்லது நிலத்தின்மேல் படர்ந்தாவது வளரும். அப்படியிருக்க வேர்களோ அநேகமாக வெளியே தெரியாமல் மண்ணுக்குள் புகுந்து வளர்கின்றன. ஆனால் சில வேர்கள் மண்ணுக்குள் செல்லாமல் செடிகளின் கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டும் அல்லது செடியினின்று அந்தரத்தில் தொங்கிக்கொண்டும் ஆகாய வேர்களாயிருப்பதை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள்.

பூவாத மரம் காய்க்காதாதலால் விதைகளும் உண்டாகாது. ஏனெனில் விதைகள் புஷ்பங்களிலேதான் உண்டாகின்றன. அப்படியானால் பூவாத செடிகளிலிருந்து அவைகளைப் போன்ற கன்றுகள் எப்படி உண்டாகின்றன?

இதை அறிவதற்கு நாம் பெர்ன் என்னும் மலைநாட்டுப் பூண்டின் இலையை எடுத்துப் பார்க்கவேண்டும். அதன் அடிப்பக்கத்தில் மங்கல் நிறமான அநேகம் சிறு புள்ளிகள் போன்ற மணிகள் காணப்படும். அவைகளுக்குள் தூசுபோன்ற அநேகம் கரு அணுக்கள் அடங்கியிருக்கும். இந்தக் கரு அணுக்களிருந்து புதுக்கன்றுகள் உண்டாகும். இவ்வுலகத்தில் செடிகள் இல்லையானால் ஜீவஜந்துக்கள் இருக்காது. ஏனென்றால் அவைகளுக்கு ஆகாரம் கிடையாது. ஜீவஜந்துக்களுக்குச் செடிகள் ஆகாரம் தருகின்றன வென்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். நமக்கு வேண்டிய உண்டி, உடை, உறை விடத்தின் மேற்கோப்பு இவைகள் அநேகமாகச் செடிகளிலிருந்தே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. மேலும் செடிகளிலிருந்துதான் நமது வண்டிகள், படகுகள் கப்பல்கள் செய்ய மரமும், அடுப்புக்கு விறகும், சாயம் ஏற்ற வர்ணங்களும் வியாதி தீர்க்க மருந்தும் நாம் அடைகிறோம்.

= பஞ்சரத்தினம் =

அழகிய ஆப்டோன் படங்களுடன். சீதை, உருக்குமிணி, சாவத்திரி, சகுந்தலை, தமயந்தி, இவர்களின் சரித்திரங்கள் கொண்டது. விலை அணு 10. சந்தாதார்க்கு அணு 12.

அமுத சுரபி

AMUTA SURABHI

அறவணன் : : மயிலை

ஒரு நாள் அந்திமாலையில் மூத்து முதிர்ந்த அறவணனும், அவன் மனைவி மயிலையும், தமது சிறு குடிலின் முற்றத்திலிருந்து சூரியாஸ்தமனத்தில் தோற்றும் செவ்வானத்தை நோக்கி வியந்து, தமது தோட்டத்தையும் ஆடு மாடுகளையும் பயிர்களையும்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சிறுவர்களின் கூவிளியும் நாய்களின் சினத்த குரைப்பும் மிக்கு அவர்களுள் ஒருவர் பேசுவது ஒருவருக்குக் கேட்காதபடி செய்தன.

அறவணன்.—ஏ! மயிலி, நமது அயலிலே யாரோ பிச்சைக்காரர்கள் பிச்சைக்கு வந்தார்கள் போலும். அயலவர்கள், வழக்கம்போலே, அவர்களுக்குப் பிச்சையும் இடாது, அவர்கள் மேல் நாய்களையும் ஏவி விட்டிருக்கிறார்கள், பார்த்தையா?

மயிலை.—என்ன அநியாயம்! ஏழை எளியவர்கள்மீது நமது அயலவர்களின் மனம் சிறிதேனும் இரங்காதா? குழந்தைகளைத் துடுக்கடக்கி நல்ல பழக்கம் பழக்காமல், பிச்சைக்காரர்மேல் அவர்கள் கல்லு விட்டெறியும்போது முதுகைத் தட்டிக் கொடுக்கிறார்களே! இது என்னவாய் முடியும்!

அ.—தீமையாய்த்தான் முடியும். ஒருகாலும் அவர்கள் நன்மை அடையப்போவதில்லை. உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன்; கேள். இந்தத் தீத்தொழில்களை விட்டுவிடாது போவார்களானால், இந்த அயலிலுள்ளவர்களுக்குப் பெருங்கேடு சம்பவிக்கும் என்பதிற் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. நீ மாத்திரம், பசிக்கிறது என்று வந்து கேட்பவர்களுக்கு இல்லை என்னாமல், நம்மாலியன்றது, கூழானாலும் சரி, கொடுத்துதவு.

ம —நீங்கள் சொல்வது சரி. நான் எப்போதும் அப்படியே செய்வேன்.

அ.—இந்த மாதிரி நாய்குலைக்க நான் ஒரு நாளும் கேட்டதில்லை!

ம.—இந்த மாதிரிக் குழந்தைகள் கூவினதும் இல்லை!

(சிறிது தூரத்திலே வழிச்செல்வோர் இருவர் சிறுவர்கள் பின்னே நின்று கூவவும் நாய்கள் குரைத்துத் துரத்தவும் வருகிறார்கள்.)

அ.—அதோ பார், மயிலி! இரண்டுபேர் வருகிறார்கள். வா, நாமிருவரும் போய், அவர்களை எதிர் கொள்வோம். அயலிலே நடந்ததைக் கண்ட பிறகு, அவர்களுக்கு இந்த மேட்டேறி நமது வீட்டுக்குவர மனம் எழாது; இது நிச்சயம்.

ம.—நீர் போய் எதிர்கொள்ளும். நான் உள்ளேபோய் அவர்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்கிறேன். கொஞ்சக் கூழும் மோரும் இருந்தாலும் போதும் அவர்கள் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு.

(பார்வதியும் பரமசிவனும் வருகிறார்கள்.)

அ.—வருபவர்களை எதிர்கொண்டு சென்று, வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஏது! வெகு தூரமிருந்து வருகிறீர்கள்போலும்? மிகவும் களைப்படைந்திருக்கிறீர்கள்.

பரமசிவன்.—ஆம், ஆம். நமஸ்காரம். தங்களைப் போலில்லையே இந்த ஊரில் மற்றவர்கள். ஐயா, நீங்களேன் இந்தக் கொடிய ஊரில் இருக்கிறீர்கள்?

அறவ.—அதுவும் கடவுள் செயல்தான். இந்த ஊரவர்களின் கொடுமையை ஒருவாறு தணிப்பதற்காக ஈசன் என்னை இங்கே வைத்திருக்கிறார்.

பரம.—நன்றாய்ச் சொன்னீர், ஐயா, நன்றாய்ச் சொன்னீர்! அவர்கள் எங்களை என்ன செய்தார்கள் பார்த்தீர்களா? எங்கள்மேல் இந்த நாய்களை ஏவிவிட்டார்கள். ஒரு நாய் எனது வேட்டியை—(வேட்டியைக் கையிற் பிடித்து) முன்னமே அது பழங்கந்தை—கடித்துக் கிழித்துவிட்டது. ஆனால் நான் அதைச் சும்மா விடவில்லை. இந்தத் தடியாலே (தடியைச் சுழற்றி) ஒன்று அதன் தலைமேலே கொடுத்தேன். அது 'வாஅள்' என்று கத்தினது இங்கே உங்களுக்கும் கேட்டிருக்குமே. இந்தச் சிறுவர்கள் குறும்புத்தனமாய், எங்கள் மேல் கல்லும் மண்ணும் விட்டெறிந்தார்கள்.

அறவ.—(தடியை உற்றுநோக்கி) இதுஎன்ன தடி ஐயா? சூலம்போலக் கவையுடையதாயிருக்கிறதே. சிறுவர்கள் குதிரை ஏறி விளையாடுவதற்கு ஏற்றதாயிருக்கின்றது.

பரம —ஆம்! ஆம்! இது ஒரு விந்தையான தடி. வெகு வேலைகள் செய்யும், ஐயா. வழி நடப்பதற்கு உற்ற துணை, கையில் ஒரு தடி போல், வேறு ஒன்றும் இல்லை.

எடுத்துவிட்ட எருது எத்தனை நாள் உழும்?

அறவ.—இதுதான் எனது குடிசை (ஆசனத்தை எடுத்து இட்டு) இதோ இந்த ஆசனத்தின்மேல் இருங்கள். எனது மனைவி மயிலி உங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்க உள்ளே போயிருக்கிறாள். நாங்கள் ஏழைகள்; ஆனாலும், எங்கள் குடிசையில் இருக்கிறதெல்லாம் உங்களதே.

பார்வதி.—இப்போது (கையால் சுட்டிக் காட்டி) இந்தக் குடிசைகளிருக்கிற இடம் ஆதியில் ஒரு குளமா யிருக்கவில்லையா?

அறவ.—என் காலத்தில் இல்லை, தாயே; நானும் தொண்டு கிழவனாய்விட்டேன். இப்போதுள்ளதுபோலவே இது எப்போதும் தரவும் தோட்டமும் வயல் வெளியுமாயிருந்தது. அதோ, அங்கே, ஆகாயத்தை அளாவி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கிற மரங்கள் இன்று போலவே அன்று மிருந்தன. இந்த வயல்களுக்கு நடுவே ஓடுகின்ற சிற்றாறும் அப்படியே அன்றுமுதலோடுகின்றது நான் அறிந்தவரையில் எனது தகப்பனார் காலத்திலாவது, அதற்குமுன் எனது பாட்டனார் காலத்திலாவது, இது வேறு விதமாகயிருக்கவில்லை. நான் கிழவன் செத்து மாண்ட பிற்பாடும் இது இப்படியே இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பார்வதி.—அப்படி நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியாது. இந்த உலகத்திலே மேடு பள்ளமாவதும் பள்ளம் மேடாவதும் சகஜம். ஏழை எளியவர்கள்மேல் இரக்கமென்பது சிறிதும் இல்லாத இந்த ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு இது முன்போலவே குளமாகி, இந்த வீடுகளெல்லாம் நீரில் முழுகிப்போவது தக்க தண்டனையாகும்.

(மயிலை கூழும் பாலும் கொண்டுவருகிறாள்.)

மயிலை.—ஒருவர் வீட்டிற்கு விருந்தினராக வந்தவர்கள் சாப்பிடாது போகக்கூடாது. ஆதலால் நீங்கள் வருவது தெரிந்திருந்தால், நாங்கள் சாப்பிடாமல் இருந்திருப்போம். மாலையாகி விடவே, நீங்கள் வருவதற்கு முன்பே நாங்கள் சாப்பிட்டு விட்டோம். அதனால் மோர்கூட இல்லை. கூழ்தான் கொஞ்சம் இருக்கிறது. இந்தக் கூழையும் சாப்பிட்டு, பாலும் கொஞ்சம் கொண்டுவந்தேன்; அதையும் குடியுங்கள். இன்னுஞ் சற்றுப் பொறுத்து வந்திருப்பீர்களானால் பால்கூட இராது. உறைகுத்தி யிருப்பேன். என் செய்வேன்! எங்களால் முடிந்தது இதுதான். நான் எங்கள் வறுமையைப்பற்றி நொந்து கொள்வது, யாராவது வழிப்போக்கர்கள் விருந்தாக எங்கள் குடிசைக்கு வந்தபோதுதான்.

பார்வதி.—அம்மணீ, இது போதும் எங்களுக்கு. நீ வருத்தப்பட வேண்டாம். தயவாக, இன் சொல்லோடு கொடுக்கும் உணவு, எதுவாயினும், தேவாமிர்தத்துக்குச் சரி.

மயிலை.—இன்சொல்லுக்குக் குறைவில்லை. ஆனால் அதனால் வயிறு நிறைந்து விடுமோ? (அறவனான் ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்) நல்லது. இதோ கொஞ்ச வாழைப்பழமு மிருக்கிறது.

பரம.—(சிரித்துக்கொண்டு) அம்மணீ, இது ராஜ போசனம். இல்லை, இல்லை; தேவருணவென்றே சொல்லலாம். நீ பார், நான் எவ்வளவு ஆவலோடு சாப்பிடப்போகிறேன் என்று. இதைக் கண்டவுடனே எனக்கு என்ன பசி தோன்றுகிறது; தெரியுமா?

மயிலை.—(அறவனுக்கு மறைவாக) என்ன பாவம்! இவருக்கு அவ்வளவு பசியானால், நான் கொண்டு வந்தது இவர்களுக்கு அரை வயிற்றுக்குத்தானும் போதாதே.

(மயிலைசொன்னமாதிரி பசித்துவந்த இருவருக்கு அவள் கொண்டுவந்த உணவு போதாது. ஒரு சிறு சட்டி கூழும் கொஞ்சத் துவையலும் ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்திருந்தன. ஒரு சீப்பு வாழைப்பழமும் பக்கத்தில் இருந்தது. ஒரு சாடியில் அரைவாசிக்குப் பாலும் இருந்தது. அந்தப் பாலை மயிலை இரண்டு லோட்டாக்களில வார்த்து அவர்களுக்கு முன் வைத்தாள். பின்பு அடிச் சாடியிலே கொஞ்சப் பால்தான் மிகுந்திருந்தது.)

பரம.—(ஒரு லோட்டாபாலை எடுத்துக்குடித்துவிட்டு) அம்மணீ, இன்னும் கொஞ்சம் பால் வாருங்கள். இன்று வெயிலதிகம்; அதனால் எனக்கு மிகவும் தாகமா யிருக்கின்றது.

மயிலை.—ஐயா, எனக்கு மிகவும் துக்கமாயும் வெட்கமாயும் இருக்கின்றது. ஏனெனில் சாடிக்குள்ளே கொஞ்சம் பால் கூட இல்லை. (அறவனை நோக்கி) நாங்களேன் இன்று சீக்கிரமாகச் சாப்பிட்டோம்!

பரம.—நீர் ஏதோ மறதியாகச் சொல்லுகிறாப் போலிருக்கிறது, அம்மணி. சாடிக்

குள்ளே பாலில்லாமல் இல்லை; வேண்டிய பாலிருக்கின்றது.

மயிலை.—(சாடியை எடுத்துப் பாலை வார்த்து விட்டு மறைவாக) எனக்கு வயதாய் விட்டது; அதனால் மறதி அதிகம். நான் தவறாகத்தான் பால் இல்லை என்று சொல்லி விட்டேன் என்று எண்ணுகிறேன். எப்படியிருந்தாலும் சரி. இரண்டு தரம் லோட்டாநிறைய வார்த்ததன் பின், இனி எங்கேயிருந்து பால் வரப் போகின்றது?

பரம.—ஆ! என்ன இனிமையான பால்! என் தாயே என்னைக் கோபியாதே. எனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பால் வார்.

(மயிலை வெறுவிதாயிருந்த சாடியை எடுத்து, மிகுந்த அதிசயத்தோடு வார்க்கிறாள். பால லோட்டா நிரம்பி வழிகின்றது.)

பரம.—அம்மணி, இன்னும் கொஞ்சம் கூழும் கொஞ்சத் துவையலும் கொடு.

மயிலை.—(அறவணனுக்கு மறைவாக) இது மாதிரி நீர் கேட்டதுண்டா?

அறவ.—இல்லை; நான் ஒருபோதும் கேட்டதில்லை. நீ நித்திரைத் தூக்கத்திலே உளறுகின்றாய் என்று எண்ணுகிறேன். நான் பால் வார்த்திருந்தேனேயானால், பால் மிஞ்சி இருக்கிறதா, இல்லையா, என்று பார்த்திருப்பேன். நீ லோட்டாக்களில் வார்த்த பிற்பாடும் சாடிக்குள்ளே பால் கொஞ்சம் மிஞ்சியிருந்தது. அதுதான் உள்ள காரியம்.

மயிலை.—என்ன! (சிரித்து) நீர் என்னவென்றாலும் சொல்லும். இவர்கள் சாதாரணமான மனிதர்கள் அல்ல.

அறவ.—ஆம், ஆம். அப்படி இருக்கலாம். அவர்கள் முன் நல்ல நிலைமையில் இருந்தவர்களென்றே தோன்றுகின்றது. அவர்கள் அவ்வாறு பரிவுடன் உண்பதைப் பார்க்க எனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது.

பரம.—என்ன இனிமையான பழம்! தாயே, இது எவ்விடத்துப் பழம், அம்மா?

அறவ.—எங்கள் தோட்டத்துப் பழம். அதோ வாழை, அந்த வேலிக்கப்புறத்தே தெரிகிறது; பாரும். ஆனால் நாங்கள் இந்தப் பழத்தை அவ்வளவு நல்லது என்று எண்ணவில்லை.

பரம.—நான் இதைப்போல் இனிமையான பழம் ஒருபோதும் சாப்பிட்டதில்லை. இந்த இனிய பாலிலே இன்னுமொரு லோட்டா வாரும். அப்போது நான் ராசாவைப்போல் திருத்தியாகச் சாப்பிட்டவனாவேன்.

(அறவணன் பார்த்தபோது வெறுவிதாயிருந்த சாடி கையில் எடுக்கும்போது பால் ஊறி நிரம்புகின்றது).

அறவ.—இந்தப்பெரிய இந்திரஜாலம் செய்கின்ற நீங்கள் யாரையா?

பார்வதி.—உங்கள் விருந்தினர், ஐயா; உங்களுக்கு அன்பர்களுமாவோம். எனக்கும் ஒரு லோட்டா பால் வாரும். உமக்காவது, உமது மனைவிக்காவது, வழி நடந்திளைத்து உங்கள் உதவியை நாடி வரும் வழிப்போக்கர்களுக்காவது, உங்கள் ஜாடி என்றும் பால் குறையாதிருப்பதாக!

அறவ.—(பரமசிவனைப் பார்த்து) இந்தப் பழஞ் சாடிக்குள்ளே எங்கிருந்தையா பால் அருவிபோல ஊறுகிறது.

பரம.—(தமது தண்டைக் காட்டி) இந்த மாயமெல்லாம் இதனுடைய செய்கை. உமமால் அது எவ்வாறென்று உணர்ந்தறியக்கூடுமானால், எனக்கும் சொல்லும்; நான் கேட்கிறேன். இந்தத் தடியை என்னென்று சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த விதமான மாயங்கள் அது எப்போதும் செய்கின்றது. சிலவேளை எங்களுக்கு உணவு கிடைக்கப்பண்ணும்; சில வேளை உணவு கிடைப்பதைக் கெடுத்து விடும். பேய் பிடிப்பதென்று உலகத்தார் சொல்வது உண்மையானால், இதற்குப் பேய் பிடித்திருக்கின்றது என்று நான் சொல்லுவேன்.

(எல்லாரும் ஊரை நோக்கி நடக்கிறார்கள்.)

அறவ.—ஆ! என்ன அறியாமை! பசித்துக் களைத்து ஓரிரவு ஒதுங்க இடந்தேடி வரும் ஏதிலர்களுக்கு அன்னமிடுவது எவ்வளவு புண்ணியம் என்று அறிவார்களானால், நமது அயலவர்கள் தமது நாய்களை எல்லாம் கட்டி வைப்பதோடொழியாது தங்கள் சிறுவர்களை ஒரு கல்லுத்தானும் எறிய விடமாட்டார்களே!

மயிலி.—அவர்கள் இவ்வாறு நடப்பது அவர்களுக்குப் பெரியஇழிவாவதோடு பெரும் பாவமுமாகும். இது நிச்சயம். நான் இப்போது போய் அவர்கள் எவ்வளவு கொடியவர்களென்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன்.

எடுப்பாரும் பிடிப்பாரும் உண்டானால் இளைப்பும் தவிப்பும் உண்டு.

பரம—அவர்கள் ஒருவராவது உன் கண்ணில் அகப்பட மாட்டார்கள் என்று நான் அஞ்சுகிறேன்.

பார்வதி.—ஏழை எளியவர்களைத் தமது உடன் பிறந்தவர்கள் போல எண்ணி மனமிரங்காத மனிதர்கள், உலகத்தில் உயிரோடு வாழ்தற்குத் தக்கவர்களல்லர்.

பரம.—அஃதிருக்க. அன்பர்களே, நீங்கள் இப்போது சொல்லுகின்ற அந்த ஊர் எங்கே இருக்கிறது? எந்தப் பக்கத்திலே? என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையே.

(அறவணனும் மயிலியும் அந்த ஊர் முழுவதும் நீர் மூடியிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்.)

மயிலி.—ஐயோ! நமது எளிய அயலவர்களுக்கு என்ன பெரிய விபத்து நேரிட்டுவிட்டது!

பார்வதி.—அவர்கள் இப்போது மனிதப் பிறவிகளாயில்லை. அவர்கள் மனிதர்களாய் இதுவரையும் இருந்ததனால் உலகத்துக்கு ஒரு பிரயோசனமுமில்லை.

பரம.—அந்த மூர்க்கர்கள் எல்லாரும் இப்போது மீன்களாகி விட்டார்கள். மனிதர்களாயிருந்தும் அவர்களுக்கு ஆறறிவிருக்கவில்லை. ஆதலால் மூவறிவுடைய மீன்களாக மாறினது அவர்க்குப் பெருந்தாழ்வன்று.

பார்வதி.—நீங்கள் புருஷனும் பெண்சாதியும் உங்களிடத்தில் உள்ளதை ஒன்றும் ஒளிக்காது வீடுவாசல் இல்லாத ஏழை எளியவர்களுக்கு மனமுவந்து கொடுத்துதவினீர்கள். அதனால் நீங்கள் அளித்த பால் அமுதமும், கொடுத்த கூழ் தேவாரணவும் போலாயின. இவ்வாறு பார்வதியும் பரமேச்வரனும் கைலைமலையில் உண்ணும் உணவையே நீங்களிங்கே கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். எமதன்பர்களே, நீங்கள் தக்கபடி ஒழுகியுள்ளீர்கள், உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேளுங்கள்; தருகிறோம்.

அறவ.—நாங்கள் இவ்வுலகத்தில் உயிரோடிருக்கும் வரையும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாது ஒன்றாயிருக்கவும் உயிர்விட்டு நீங்கும்போதும் ஒருங்கே நீங்கவும் வேண்டுகின்றோம்.

பார்வதி.—அப்படியே தந்தோம். இப்போது உங்கள் குடிசையைப் பாருங்கள்.

(அவர்கள் தங்கள் குடிசையிருந்த விடத்தில் வெண்சுதையாலான ஒரு பெருமாளிகை யிருக்கக் காண்கிறார்கள்.)

அறவணனும், மயிலையும்.—இது என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு பெரு மாளிகையாயிருக்கின்றதே.

பார்வதி.—அதுதான் உங்களுடைய வீடு, அதிலிருந்து கொண்டு நேற்றிரவு உங்களுடைய எளிய குடிசையில் எவ்வாறு எங்களை மனமகிழ்ந்து வரவேற்று ஒப்புரவு செய்தீர்களோ அவ்வாறு ஒப்புரவு செய்துவாழுங்கள்.

வஸந்த மந்திரம்

(223-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்

மூன்று கடிதங்கள்

பிரதாபசிங்கருடைய அறையில் உண்மையாகவே பேச்சுக்குரல் கேட்டது. சபையை விட்டு எழுந்தவுடனே பிரதாப சிங்கர் இராமேசருக்கு உத்தரவு கொடுத்துத் தம் அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு, மந்திரி சுமதியைத் தன் அறைக்கு ஜாமத்துக்குமேல் போஜனம் முடித்துக்கொண்டு வரும்படிசொல்லி அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அரண்மனை ஸர்வாதிகாரியை அழைப்பித்துத் தமது நாட்டின் சமாசாரம் ஒன்றும் அனந்தபட்டருக்காவது அவருடன் வந்திருக்கும் சேவகர்களுக்காவது தெரியக்கூடாதென்றும், தம்மவர் ஒருவரும் அவர்களுடன் எவ்விதமான சமாசாரங்களும் பேசக்கூடாதென்றும் ஒவ்வொருவருக்கும் உடனே தெரியப்படுத்தவேண்டும் என்றார். ஸர்வாதிகாரி பயபக்தியுடன், அங்ஙனமே முன்னர் வீரேசர் உத்தரவுசெய்திருக்கின்றார் எனவும், சாரணர் நாற்புறமும் ஓடிச் சமாசாரம் தெரிவித்துக்கொண் டிருப்பதாகவும் சொன்னான். "வீரேசன் அதிபுத்திசாலி; அரசன் குறிப்பறிந்து காரியம் நடத்துகிறான். சுமதியாருக்குத் தக்க சிஷ்யன்; நமது நல்ல வேளைதான் இதுவும்" என்று அரசர் எண்

எட்டி பழுத்து என்ன, ஈயாதார் வாழ்ந்து என்ன?

ணிக்கொண்டு ஸர்வாதிகாரியை அனுப்பிவிட்டார்.

அறையில் உட்கார்ந்துகொண்டு தன் மந்திரியையும் மனைவியையும் அரசர் எதிர்பார்க்கின்றார். நாழிகை எட்டுக்குமேல் ஆய்விட்டது. காந்திமதி தேவி தன் வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு சற்று அவசரமாகவே வருகிறாள். அவளுக்கும், அரசன் மனதை அன்று சாயங்காலம் வருத்திய விஷயம் என்னவோ என்று அறிந்துகொள்ள ஆவல். "என்ன விஷயமோ, ஏதோ தெரியவில்லையே! எதிரிகள் படையெடுத்து வருகிறார்களோ? ஆப்கன் தேசத்தார் கொள்ளையடிக்க வருகிறார்களோ? ஹூணர்கள் தேசத்தை அழிக்கப் புறப்பட்டுவிட்டனரோ? அல்லது நமது இராஜ்யத்தில்தான் குழப்பமோ? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! என் கண்மணி லலிதாவின் விவாகம் முடிந்துவிட்டால் போதும், பிறகு என்ன வந்தாலும் பயமில்லை. 'வரும் விதி வழித்தங்குமா?' ஹே! தாக்ஷாயணி! உன்னைக் குறித்து நோன்பு பூண்டு ஈசன் அருளால் அவதரித்தவள் அல்லவா இப்பெண்மணி? இவள் உனது அடைக்கலம். இவள் க்ஷேமத்தை நீ முக்கியமாய் நாடவேண்டியது. சாதாரண விஷயமானால் என் நாதன் இப்படிக் கலங்கமாட்டார். ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! வந்த பிராமணருக்கும் முகம் வாடியிருந்தது; சரியாய்ப் பேசவில்லை. இவற்றையெல்லாம் யோசிப்பின், ஈசா! என் மனம் பதைபதைக்கின்றது" என்று இவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு மனம்நொந்து படிக்கு ஒரு நிமிஷமாய் மெத்தை மீதேறிவருகிறாள் காந்திமதி! அறையுள் அவள் நுழைந்தபின்தான், யாரோ வந்திருக்கின்றனர் என்பது அரசனுக்குத் தெரிந்தது.

அரசன் நிமிர்வதற்குள் அவனண்டைபோய் உட்கார்ந்துகொண்டாள் காந்திமதி. அதுவரையில் முகத்தின்மேல் கையை வைத்து உட்கார்ந்தவர் உட்கார்ந்தவரே. இப்புறம் அப்புறம் அசையவில்லை மன்னன். விழித்த கண் விழித்தபடியே, புருவங்கள் நெரித்து இருக்கின்றன. மூக்கின் நுனிமட்டும் விரிந்தும் குழிந்தும் அவர் விடும் சுவாசத்தின் உக்கிரத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது. மற்றப்படி அவர் முகத்தினின்று உயிர் இருப்பதாக எண்ணுவதற்குக் குறிப்பொன்றுமே கிடையாது. யவனர் செய்த சலவைப்பிம்பம்போல் காண்போர் சந்தேகப்படும் வண்ணம் அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தான் அம்மன்னன். பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி யோகத்திலிருப்பவர் எந்நிலையில் இருப்பார் என்பதைக் காட்டுவதுபோல் தோன்றிற்று அவனது நிலைமை! அவனது நரைத்த மயிரும் நரைத்து நீண்ட மீசையும் வாடின முகமும் மந்தமான அவ்வெளிச்சத்தில் உண்மையான அவரது வயதை இரட்டித்துக் காட்டின. நெற்றியில் காணப்பட்ட வரைகளுக்கோ கணக்கில்லை.

இங்ஙனம் இருந்த அரசர், தன் மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தார். பக்கத்தில் உட்கார்ந்த இராணி, இருந்த விடத்தில் வேரூன்றிவிட்டாள். இருவரும் கொஞ்சநேரம் பேசவில்லை. கடைசியாய் இராணி "என் அரசே, இது என்ன மனக் கவலை? உங்கள் முகவாட்டத்தைக்கண்டு என்மனம்—" என்று கேட்பதற்குள், அரசன் "பெண்மணியே, இன்று மாலை முதல் இதுவரையில் சென்றுபோன நாழிகைகள் வருஷங்களாய் மாறித் தங்களுடைய அடையாளங்களை உன் முகத்திலும் கண்களிலும் நிலை நாட்டிவிட்டன போலும். நீ என்ன பெரிய கிழவிபோலாய்விட்டாய்!" என்று மஹா வெறுப்புடன் பிரதியுத்தரம் திருப்ப, இராணி "பிராணநாதா, தங்கள் முகத்தைச் சபையில் கடைசியாய்ப் பார்த்தது முதல் எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. நமது நாட்டுக்கு ஏதோ பெருங்கேடு விளையுமோவென்று பயப்படுகிறேன். அக்கவலையால் முகம் ஒருக்கால் வாடியிருக்கலாம். அவ்விஷயத்தை அடியேன் அறியக்கூடுமானால்—" என்று வினவிக் கொண்டிருந்தாள்.

அரசன் "அதற்கென்ன ஆக்ஷேபனை? எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் தெரிந்துகொள். யாருக்குத் தெரிந்துதான் என்ன செய்யப் போகிறோம்? சுமதியும் வந்தால் பார்க்கட்டும். அன்று பிருதுவி ராஜா இட்டசாபம் ஒவ்வொரு இராஜபுத்ரக் கூட்டத்துக்கும் நன்றாய்ப் பலிக்கின்றது; பலிக்கட்டும். இதோ இக்கடிதத்தைப் பார்ப்பாய்!" என்று ஏதோ கனவில் பேசுகிறவன்போல் பேச, அவருடைய வார்த்தைகளும், குரலும், வெறுப்பும், இராணிக்குச் சொல்லவொண்ணா

எட்டி மரமானாலும் பச்சென்று இருக்கவேண்டும்.

அச்சத்தை விளைத்தன. கடிதத்தைப் பார், என்று சொல்லியும் அவள் கையை நீட்டுவதற்குப் பல நிமிஷங்கள் ஆய்விட்டன.

அரசன் இடது கைப்புறம் திரும்பித் தன் நாற்காலியைப் பார்க்கின்றான். இராணியும் அங்கிருந்தே கடிதத்தை எடுக்க எத்தனிக்கின்றாள். அந்த நாற்காலி முன்னிரவில் லலிதை பார்த்தபடியேதான் இருக்கின்றது. அதே காகிதங்களும், ஏடுகளும், புஸ்தகங்களும், அதே இடங்களில்தான் இருக்கின்றன. முன்னெரிந்த விளக்கேதான் இப்பொழுதும் எரிகின்றது. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம்; நடுவில் இருந்த ஒரு காகிதத்துக்குப் பதிலாய் இப்பொழுது ஒரு சிறிய காகிதம் இருக்கின்றது. அக்காகிதத்துக்கு யாளிக் குறியல்லவா பதித்திருந்தது? இந்தக் காகிதத்துக்கு ஒரு பிறைச்சந்திரன் அடையாளமாக முத்திரை போட்டு இருக்கின்றது. அதைக் கையில் எடுத்தாள் இராணி. அரசன் முகத்தைக் கடுத்துக்கொண்டான்.

அதற்குள் மாடியில் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. இன்னார் வருகிறார் என்பது இருவருக்கும் விளங்கிற்று. ஒரு நொடியில் அரசன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு முகத்தை மலரவைத்துக்கொண்டான். பக்கத்தில் இருந்த விசிறியை எடுத்துக்கொண்டு இராணி சற்றே விசிறிக்கொண்டாள். அறையில் வந்துசேர்ந்தவன் சுமதி. தன் மனக் குழப்பத்தைத் தன் மந்திரியிடம் கூடக்காட்டிகொள்ள அரசனுக்கு இஷ்டமில்லை. தன்னால் கூடியமட்டும் அமைதியாய் இருப்பதற்கு நடித்தபோதிலும் அவன் முகம் மட்டும் வெளுத்தே யிருந்தது. மந்திரி அறையில் நுழைந்ததும் அரசன் "சுமதியாரே, உமக்காகத்தான் காத்திருக்கின்றேன். எல்லாச்சமயங்களையும்விட இப்பொழுதுதான் உமது யுக்தியான ஆலோசனை எனக்கு வெகு அவசியமாய் வேண்டியிருக்கின்றது. இராஜபுத்திரர்கள் பிரம்மாவினுடைய தோள்களிலிருந்துண்டானதாக வேதங்கள் கூறுகின்றன. தோள்வலிமை மட்டும் எங்களிடத்தில் குறைவில்லாமல் இருக்கின்றது. எங்கள் குலங்களுக்குத் தெய்வம்போல் நின்று நல்வழி காட்டும் பிராமண உத்தமர்களான மந்திரிகள் அல்லவா எப்பொழுதும் எங்களை நேர்வழியில் நடத்தவேண்டும்? உம்மைப்போன்ற மந்திரிகள் தேசத்துக்கு மனம் போலேயாம். நாங்கள் எல்லாம் தேசத்துக்குத் தோள்கள். நீங்கள் ஆலோசனை செய்து சரியான மார்க்கத்தைக் காட்ட நாங்கள் காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். அவ்வளவுதான். எப்படி விபரீதமாகின்றது காலத்தின் கோலம்? நாம் ஒன்று நினைக்கின்றோம்; 'ஒன்றை நினைக்கின் அது ஒழிந்திட்டொன்றாகும் அன்றியது வரினும்வந்தெய்தும்—ஒன்றை, நினையாது முன் வந்து நிற்பினும் நிற்கும்—எனையாளும் ஈசன் செயல்' அல்லவா? நிற்க, படியும் அக்கடிதத்தை" என்று அதைக் காட்ட, இராணி தன் கையில் வைத்திருந்த கடிதத்தை மந்திரியிடம் கொடுத்து "ஐயா சுமதியாரே! அரசர் தம் ஆவேசத்தில் உம்மை உட்காரக்கூடச் சொல்லவில்லையென்று வருந்தவேண்டாம். உட்காரும் இவ்வாஸனத்தில்" என்று ஒரு ஆஸனம் காட்ட, அதனருகில் நின்றுகொண்டே மந்திரி கடிதத்தைப் படித்தான். அரசன் "காந்திமதி! நீதான் இராஜபுத்திரி: மகிழ்ந்தேன் உனது புத்திக்கு. நன்று ஞாபக மூட்டினாய். என் அவசரத்தில் மந்த்ரியாரைக்கூட உட்காரச்சொல்லவில்லை. என்ன மறதி எனக்கு?" என்றான். மந்திரி இதைக் கவனியாமலே அச்சிறுவிளக்கில் கஷ்டத்துடன் படித்துக்கொண்டிருக்கவே, இராணி "சேடி! இங்கு ஒரு பெரிய கொத்து விளக்கை ஏற்றி வை. இன்று என்ன அரண்மனையில் எல்லாரும் தூங்குகிறார்கள் போலும்!" எனக் கடிந்தாள். உடனே ஒரு பெண் எகிப்து தேசத்து மாதிரியாய்ச் செய்யப்பெற்ற ஒரு பித்தளை விளக்கில் பிரகாசமான தீபத்தை ஏற்றி அவ்வறையில் கொண்டுவந்து வைத்து உடனே மறைந்தாள்.

அறையில் மௌனம்; அரை நாழிகையாயிற்று. அரசன் "சுமதியாரே, நீர் பலமாய்ப் படியும், நமது இராணியும் கேட்கட்டும்" என சுமதி படிக்கின்றான்.

"சர்வ வல்லவரான அல்லாவின் துணையை முன்னிட்டு, உதயபுரியரசர் பிரதாபசிங்கருக்குச் சுல்தான் ஆமத்பாஷா சாகிப் பகதூர் சலாத்துடன் கொடுக்கும் உத்தரவு:—

நாம் உமது புத்திரி லலிதாதேவியின் அழகு குணம் வயது முதலிய எல்லாவற்றையும் கேட்டோம். அவள் அழகும் கம்பீரமும் சொல்ல முடியாது. அவளை நமது மஹாராணி

யாக்கிக் கொள்ளாமல் காலத்தை வீணில் கழிப்பதில் நாம் இஷ்டப்படாமல், கூடிய சீக்கிரத்தில் அம்மாது சிரோமணியை மணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறோம். இதைக் கேட்டு நீவிர் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளுதல் நல்லது; நமக்கும் அங்ஙனம் நடப்பதே கோரிக்கை. இல்லையேல் வீணில் இராஜபுத்திர இரத்தம் நிலத்தின்மேல் வழிந்தோடும். நாம் மட்டும் நினைத்த காரியத்தை முடிக்காமல் இருப்பது என்றுமில்லை. இதற்குமுன் நம்மவர் பலர் இம்மாதிரிச் சம்பந்தம் செய்தும் இருக்கின்றனர். ஞாபகப் படுத்தினோம். சம்மதித்தால் இரு திறத்தாருக்கும் க்ஷேமமுண்டு. இல்லையேல் கத்தியிருக்கின்றது; சேனையிருக்கின்றது. விரைவில் பதில் வரவேண்டுகிறோம்.

என் வசந்தமந்திரமும் ஸுவர்ணஸரஸும் லலிதையென்னும் கிளியில்லாமல் ஒளியற்று எமக்கு இன்பம் பயக்காமல் துன்பம் பயக்கின்றன.

—சுல்தான் ஆமத்பாக்ஷா”

படித்து முடிவதற்குள் இராணி மூர்ச்சையடைந்து அரசன்மேல் சாய்ந்து விட்டாள். இருவரும் விழிக்கின்றார்கள். மந்திரி பக்கத்திலுள்ள விசிறிகொண்டு சற்று விசிறினான்; அரசன் கண், மார்பு முதலியவற்றைச் சற்றே தடவிக்கொடுத்தான். தேற்றித் தெளிந்த இராணியைப் பார்த்து இராஜன் “காந்திமதி, நீ இராஜபுத்திரி என்பதை மறந்தாயோ? சுத்த வீரருடைய இரத்தம் இன்னும் உன் தேகத்தில் ஓடவில்லையா? ஏதோ ஒரு மிலேச்சன் தாறுமாறாய் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தால் இங்ஙனமா தைரியத்தைக் கைவிட்டு மூர்ச்சையடைவது?” என்று பலவாறாய்த் தன் மார்பின்மேல் அவளைத் தாங்கிக்கொண்டு, “சுமதியாரே! இக்கடிதம் போகும் மாதிரியைப் பார்த்தீர்களா? மேனாள் பரசுராமன் க்ஷத்திரியர்களைக் கருவறுத்துவிட, சுயம்பு மலையில் அக்னி லிங்கத்தினின்றும் தவமகிமையால் இந்து தேசத்தைக் காப்பாற்றப் பிறந்த இராஜபுத்திரர் குலத்தில் நான் அவதரிக்கவில்லையா? இந்தப் பூனைக்கு நானா பயப்படுவேன்! உதயபுரியரசர்கள் எவர்தான் இதுவரையில் யுத்தத்துக்குப் பயந்து ஓடினவர்கள்? அதிலும் ஒரு மிலேச்சனுக்குப் பயந்து என் கண்மணியைக் கொண்டுபோய்த் துலுக்கனுக்குத் தானம் செய்வேனா? உயிர்ப்பிச்சை கேட்கும் பேடியோடு ஒருவனாய் என்னையும் எண்ணினானோ? பேதை! மதிகெட்டு உளறுகிறான்; என்னாவியுள்ள மட்டும், என்னுடன் ஒரு இராஜபுத்திரனாவது உயிருடன் இருக்கும் வரையிலும், என்னாட்டினுள்ளே எந்த மிலேச்சன் நுழைவானோ, பார்க்கின்றேன்? இரத்த வெள்ளமாம்! இரத்த வெள்ளம்! நிலத்தின்மேல் வழிந்தோடுமாம்! இரத்த வெள்ளத்தைப் பார்த்துப் பயந்தவர்களோ எம் குலத்தோர்? சபாஷ்! நன்றாய் இருக்கின்றது! கத்தியும் சேனையும் உடையவனும் இவன்! இவன் கத்தியின் கூர்மையும், சேனையின் வலிமையும் இக்கை முன்னர் தெரிகின்றது! எவ்வளவோ இடங்களில் இம்மிலேச்சர் வீரத்தைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கின்றேன். தேசாபிமானம், கருணை, யோக்கியதை, எஜமான விசுவாசம் முதலான வீரர்களுக்குரிய குணங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழித்து, ‘கூலிக்கு மாரடிக்கும்’ சேனையின் திறமை எனக்குத் தெரியாது போலும்! கொள்ளையும் திருட்டுந்தானே கூலிப்படையின் நோக்கம்! சுமதியாரே! நமது சேனாபதி மங்களநாயகர் முன்னால் எந்தச் சேனைதான் முன்னிற்கும்! உடனே அந்தப் பிராமணரைக் கூப்பிட்டு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து விடியுமுன் ஊருக்கு வெளியே அனுப்பிவிடும்; வருவது வரட்டும். இதோ என் முத்திரையை எடுத்துக்கொள்ளும். இப்பொழுது முதல், சேனையைத் தயார் செய்கிறேன். அவ்வேலையை முடித்துவிட்டு நீர் என் முன்னிலையில் வந்தால் போதும்”— என்று முத்திரையைக் கொடுக்கின்றான். “நீர் திரும்பி வருமுன் மங்களநாயகரை வருவழைக்கின்றேன்—நான் கிழவனாய்ப் போய் விட்டபடியால் பயந்துவிடுவேன் என்று எண்ணினான் போலும் அக்கள்வன். எனக்கு மகனில்லை. ஆகையால் இவ்வழியாய் என் இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றலாம் என்ற நோக்கமே முக்கியமாய் இருக்கலாம்! ஆயினுமென்ன? என் மருமகன் ஜயபாலனில்லையா? அவனுமா இவ்வாபத்தில் கைவிட்டுவிடுவான்? மேலும் சுகுணபுரத்திலே எனது அத்தை மகன் விரபத்தி

எட்டியுடனே சேர்ந்த இலவும் தீப்படும்.

ரன் இல்லையா? இராஜராஜேசுவரி கிருபையால் நமது மாளவதேசம் மிலேச்சர் கையில் கிட்டாது. இது நிச்சயம்! அவன் மட்டும் நம்மீது படையெடுப்பானானால் நம் மலைகளும், நமது காடுகளும், நமது நதிகளும் அவன் சேனையைக் கொல்ல ஆலகால விஷத்தை யல்லவா உண்டுபண்ணும்'' என்று பலவிதமாய்ப் பேசி மஹா கோபத்தோடு அரசன் ஆர்த்தான். மந்திரி நின்றவிடமிருந்து அசையவில்லை. இராணி வாய் திறக்கவில்லை. இது காறும் அடங்கியிருந்த கோபம் ஒருவாறு வழி யேற்பட்டு வெளிப்புறப்பட்டதே என்று இருவரும் எண்ணினர். இல்லையேல் ஏக்கத்தை உண்டாக்கி உயிரையே கொன்றுவிடும் என்று பயப்பட்டனர்.

மந்திரி என் செய்வான்? சமயம் பார்த்தல்லவா பேசவேண்டும்? விஷயமோ மிகக் கஷ்டமானது; யோசனை அதிகம் வேண்டியிருக்கிறது. இராணியும் அசையவில்லை. தன் வார்த்தைகளுக்கு இருவரும் பதில் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து நிற்கவே அரசன் சற்றுச் சும்மாவிருந்து, பிறகு "மந்திரீ, என்ன பேசவில்லை. என்னவோ ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கிறீர். நான் சொல்லியபடி உடனே கடிதம் எழுதியனுப்புவதில் என்ன தப்பு? ஒரு கணம் தாமதிப்பதும் நமது இராஜ வம்சத்துக்குக் குறைவு. ஓரே வரிதான் எழுத வேண்டியது; 'நீ சொன்னபடி நடக்க முடியாது; சண்டையில் உன்னைப் பிளப்போம்.' அவ்வளவே போதும். நம் கன்னிகையை வேண்டி ஒரு மகமதியன் தூது விட்டான் என்பதைக் கேட்டாலே பலர் நகைக்க மாட்டார்களா? அதை எண்ணுங்கால் என் மனம் பதறுகின்றது. ஒரு நிமிஷமும் அந்தப் பிராமணர் இனி இங்குத் தங்கக்கூடாது. விடியுமுன் அவரை அனுப்பிவிட்டுத்தான் வேறு வேலை பார்க்கவேண்டும். நமது கையில் பிடித்திருப்பது வில்லும், இடுப்பில் தொங்குவது கத்தியுமா—அல்லது தட்டுக்குச்சியா? சொல்லும் ஐயா'' என்று அரசன் மறுபடியும் கர்ஜிக்க, வேகம் சற்றுக் குறைந்தது கண்டு சுமதி "அரசே! நீர் சொல்வதில் ஒன்றும் தப்பில்லை. நாளை யனுப்பிவிடலாம் அப்பிராமணரை'' என்றான்.

"என்னவென்று சொல்லியனுப்புவது? நான் இப்பொழுது சொன்னபடிதானே. ஆனால் உடனே எழுதும் ஒரு நிருபம். அதற்கு நம்முத்திரை வைத்துத் தயாராய்ச் செய்திருப்போம்.''

"எழுதுவதைப்பற்றித்தான் சற்று யோசிக்கவேண்டும்—''

"யோசனை என்னவய்யா? யோசனையா! இவ்விஷயத்தில்பெண்பிள்ளைகள்அல்லவா யோசிப்பார்கள்! நாம் வீரசிங்கங்கள்; நாம் யோசிக்க வேண்டிய தென்ன? ஓரே யோசனை தான்; எனது தீர்மானமே சரி யென்று தோன்றுகின்றது. இல்லையேல் உமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லும் பார்ப்போம்.''

"இராஜாதி ராஜனே! தாங்கள் சொல்லுகிறபடி கடிதம் எழுதியனுப்பினால் சண்டை நடப்ப தென்னவோ நிச்சயம். 'எண்ணித் துணிக கருமம், துணிந்தபின் எண்ணுவதென் பதிழுக்கு.' ஆகையால் நமது நிலையைத்தீர்க்காலோசனை செய்து பதில் அனுப்பவேண்டியது. பூபால, கவால, பரதபுரத்தரசர்கள் உமது எதிரிகள். அவர்கள் பலதடவை உமது நாட்டைக் கைக்கொள்ள முயற்சி செய்திருக்கின்றனர் என்பது உமக்குத் தெரியுமே. இப்பொழுது நாம் முரட்டுத்தனமாத் துருக்கருக்கு பதில் எழுதிவிட்டால் அவர் படையெடுத்து வரும்போது தீயை மலைக்காற்று வளர்ப்பது போல் தக்கபடி யெல்லாம் சூழ்ச்சி செய்து நம்மை மடக்குவர். கோடாலியுடன் காம்பு சேராமல் அல்லவா பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்? இப்பொழுது சுல்தான் ஆமத், நம் லலிதா தேவியைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி கடிதம் எழுதி விட்டதினால் என்ன கெட்டுப்போயிற்று? அந்தப் பிராமணர் வரவினாலும் குடி முழுகிப் போகவில்லை. யோசிப்போமாயின் இதில் செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒன்றேதான். என் அற்ப புத்திக்கெட்டிய வரையில் சொல்லுகிறேன். நாம் எழுதும் கடிதம் அக்கொடியோன் மனதுக்கு இன்பமாய் இருக்கவேண்டியது; இது முதல் காரியம். இரண்டாவது அவன் இஷ்டப்படி நடத்த இப்பொழுது சமயம் இல்லையென்று ஏதோ காரணங்காட்டிக் காலதாமதம் செய்யவேண்டியது. அதற்குள் முடியுமானால் ஜயபால ராஜனை வேண்டி லலிதையின் விவாகத்தை முடித்துவிட வேண்டியது. கால

தாமதம் ஏற்படாவிடில் சீக்கிரத்தில் நமது கோட்டைகளும் சேனைகளும் தயார் ஆக மாட்டா. சேனைகளைப் பழக்கிச் சீர்படுத்துவது இலேசான காரியமா? பாதி சைன்னியம் தற்காலம் அரவல்லிமலையில் இருக்கின்றது. மற்றப் பாதி முஸ்தீபாய் இல்லை. இவற்றையெல்லாம் சமூகத்தில் ஆலோசனை பண்ணவேண்டும். சுல்தான் படையெடுக்கத் தாமதமானால்தான் உமது மருமகன் ஜயபாலனிடமிருந்தும் வீரபத்திரரிடமிருந்தும் உமக்கு உதவிவரச் சௌகரியம் ஏற்படும்—"

"சுமதியாரே! அதெப்படி? நாம் அக்கொடிய மஹமதியனுக்கு நம் குழந்தையை மணம் செய்துகொடுப்பதாய் வாக்களித்து, பின் நீ சொல்லும்படி செய்தால் தன்னை ஏமாற்றினதாக எண்ணமாட்டானோ? ஒரு இராஜபுத்திரனுக்கு இதைவிட என்ன குறை ஏற்படவேண்டும்? நாம் வாக்குத் தவறினால் அதுவே போதாதா? சுல்தான் ஒருவனே நம்மைச் சின்னாபின்னப் படுத்தினாலும் நாம் செய்த நம்பிக்கை மோசத்துக்குத் தக்க தண்டனையே யாகும். நீர் சொல்வது—"

இதற்குள் மந்திரி சற்று உரப்பாய் "இராஜேசுவரா! தீயோரைத் தீய வழியில்தான் வெல்லவேண்டும். தர்மசாஸ்திரம் பார்ப்பது நல்லவர்களை எதிர்க்கும் போதல்லவா? இந்தச் சுல்தான் நம்முடன் தர்ம யுத்தமா செய்கின்றான்? சூழ்ச்சியால் வெல்வதே நன்று! இவ்விஷயத்தில்நேர்வழி போவது தப்பு. துரோணாசாரியரைக் கொல்லத் தர்மபுத்திரர் ஒருவகையாய்ப் பொய் சொல்லவில்லையா? அதுவேபோல் இப்புறமும் அப்புறமும் பிடிகொடாமல் நமது கடிதம் இருக்கவேண்டும்; வார்த்தைகளில் சிக்கிக்கொள்ளக்கூடாது. அவ்விஷயத்தில்தான் நாம் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். தக்கபடி கடிதம் எழுதி அனந்தபட்டரை விடியுமுன்னேயே அனுப்பிவிடுகிறேன். நாளை காலையில் ராமேசருடன் இரகசியமாய் எல்லாவற்றையும் விபரமாய்க் கலந்து பேசுவோம். அவர் மூலமாய் ஜயபாலருக்கு இவ்விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லி, அவருடைய உதவியையும் கோருவோம். கூடுமானால் கல்யாணத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிடலாம். அதுவே செய்யவேண்டிய வேலைகளுக்குள் மிக முக்கியமானது. பின் நடப்பது நடக்கட்டும். பார்த்துக்கொள்ளலாம்" என்று சொன்னான்.

இராணி "பிராணநாதா! சுமதியார் சொல்வதே சரியென்று எனக்கும் தோன்றுகின்றது. நான் என் தந்தை வீட்டில் சிறுபெண்ணாய் இருந்தகாலத்தில் இக்கொடிய மகமதியப் படைகளின் கொலைத்தொழிலை அறிந்திருக்கிறேன். அனாவசியமாய் எதிரியை வீட்டுக்கு அழைப்பது நன்றன்று. மேலும், சாம தான பேத தண்டம் என்னும் நான்குவித உபாயங்களையும் தேடவேண்டியது அரசன் கடமையல்லவா? அந்த மிலேச்சனை நாம் சொல்லும் வார்த்தைகளை நம்பும்படி செய்யவேண்டியதுதான்; ஜயபாலருடைய சம்பந்தத்தை அடையவேண்டியதுதான்—நாம் என்ன காலத்தில் பிறந்து இருக்கிறோம்? ஈசா! நம் குழந்தைகளின் க்ஷேமத்தை நாம் கண்ணாரக்காண்பது கஷ்டமாய் இருக்கின்றதே! என்று இக்கவலை தீரும்! என் கண்மணி லலிதை, பாவியான என் வயிற்றில் பிறந்த தோஷமோ, அவள் கல்யாணத்துக்கு இத்தனை இடையூறுகள்!" என்று கண்ணீர் வடித்தார்.

"மங்கையர்க்கரசே! பேதைபோன்று நீ சிலநாளாய் உன் குலமேன்மையையும் மறந்து வீணில் கவலைப்படுகின்றாய். உன் மனதில் பயம் வரவேண்டிய காரணம் யாது? மனதைத் தேற்றிக்கொள்வாய்; மனதில் எண்ணவும் அயோக்கியமான ஒரு அற்ப சங்கதிக்கு—" என்று அரசன் அவளைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

"இறைவனே! என் மனம் கடல் அலைகளில் அகப்பட்ட மரத்துண்டுபோல் தத்தளிக்கின்றது" என்று துக்கம் ஆற்றாமல் கண்ணீர்விட்டாள் காந்திமதி. அரசனும் மந்திரியும் அவளைத்தேற்றினர். பிறகு அரசன் "சுமதியாரே! நீர் உடனே உட்கார்ந்து முறைமை கோணாமல் இரண்டு கடிதங்கள் எழுதும். ஒன்று, அம்மானிடப்பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் இராக்ஷதனுக்கு; மற்றொன்று நமது ஜயபாலனுக்கு. இராமேசருடன் சங்கதி சொல்லி யனுப்புவதுடன், கடிதமும் போகட்டும்" என மந்திரி எழுதவாரம்பித்தார்; அப்பொழுது தன் மனையாளை நோக்கி "என்னருமைக் காதலி! நாழிகையாயிற்று. நிசியாயிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். நீ

எண்ணிச் செய்கிறவன் செட்டி, எண்ணாமற் செய்கிறவன் மட்டி.

படுக்கைக்குப் போ; இதைப்பற்றி இனிக் கவலைப்படுவது அனாவசியம். உன் விருப்பப்படியே கடிதம் எழுதியனுப்புகிறேன். நாளைமுதல் நமது சேனைகளையும் இரகசியமாய்த் தயார் செய்யப் பிரயத்தனம் செய்வோம்.—நம் குல தெய்வமான இராஜராஜேசுவரி நம்மைக் காப்பாற்றுவாள்" என்று இருவரும் ஒருமிக்கக் கைகூப்பி அம்மையைத் தியானம் செய்தனர்.

இதற்குச் சற்றுமுன்தான் லலிதாதேவி கனவுகண்டு, விழித்தெழுந்து, தன் தகப்பன் அறையில் பேசும் தாழ்ந்த குரலைக்கேட்டு விட்டு மறுபடி படுத்துத் தூங்கினாள். காந்திமதி தன் அறைக்குப் போகும் வழியில், சந்தடி செய்யாமல் தன் மகள் அறையில் நுழைந்து பார்த்தாள். விளக்கு வெளிச்சத்தில் சற்றே வெளுத்தமுகம் பூர்ணசந்திரன் உதயமானதுபோல் விளங்கிற்று. கொஞ்சம் நிதானித்து ஆனந்திக்கவே, குழந்தையின் முகம் தூக்கத்தில் புன்சிரிப்பினால் மலர்ந்தது.

"ஐயோ பாவம்! குழந்தை லலிதை தூக்கத்தில் சந்தோஷப்படுகிறாள். துக்கமென்பது இன்னதென்று அறியா இளங்குழந்தை, என் கண்மணி! என்ன நினைவோ, ஏதோ! என் உயிரே! நன்றாய்த் தூங்குவாயாக—இராஜராஜேசுவரீ! நீ என் மனதைக் குளிரச் செய்து ஒரு நிலையில் வைத்தால் உனக்கு நிலைமாலை சேர்த்துவைக்கின்றேன்! தாயே! உனது அருளால் என் கண்மணியைக் காப்பாயாக!" என்று வேண்டிக்குழந்தையைமுத்தமிட்டாள்.

இன்னமும் லலிதையின் முகம் வியர்வையால் நனைந்தேயிருந்தது. அதன் காரணம் காந்திமதிக்கு எங்ஙனம் தெரியும்! உஷ்ண மிகுதியால் இங்ஙனம் வியர்க்கின்றதென்று நாற்புறத்திலும் உள்ள ஜன்னல்களை நன்றாய்த் திறந்து வைத்தாள். நந்தவனத்தின் பக்கத்தில் உள்ள ஜன்னலண்டை போனதும் அங்கிருக்கும் பெரிய ஆலமரமும், தோப்பும், இருட்டில் பயங்கரமாய் விளங்கின. ஆலமரத்தைப் பார்த்ததும், முன்னே ஒருநாள் தன் கணவனும் தானும் மந்திரியோடுகூட நந்தவனத்தில் லலிதையின் கல்யாணத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, மரத்தின் மேலிருந்து காக்கைகள் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு விழுந்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எவ்வளவோ தடவைகளில் இவ்விஷயம் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்து அவள் மனதைச் சஞ்சலப்படச் செய்தபோதிலும், இன்று அந்நினைவு புண்ணில் வேல்மாட்டி உருவுவதுபோல் தோன்றிற்று. "எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மறுபடி தன் அருமைக் குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு, "கண்ணே! உன்னையல்லவா நம்பி நான் உயிரை வைத்திருக்கின்றேன். உன் கல்யாணத்துக்கும் க்ஷேமத்துக்கும் எவ்வளவு விக்னங்கள்! உனக்குத் தெரிந்தால் எவ்வாறு வருந்துவாய்! உன்பால் வைத்த அன்பால் உனக்கு முன்னே யான் பெற்று இழந்துபோன ஜ்யோதிஸ்வரூபனையும் நினைக்காமல் இருக்கின்றேன். ஈசா! தீராயோ என் கவலை?" என்று ஆற்றாத் துக்கத்துடன் மனத்துள் பாடிக்கொண்டே தன் அறைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஒரு நிமிஷந்தான்!

"பையா! பரீக்ஷை நெருங்கி விட்டதே! படிக்க வேண்டாமா?" என்றார் சேஷாசலத்தின் தகப்பனார். "அப்பா, ஒரு நிமிஷந்தான்! வந்து விட்டேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் நண்பனுடன் பேச உட்கார்ந்தான் சேஷாசலம். பேச்சு முடிய அரைமணியாயிற்று பள்ளிக்கூடத்தில் நடந்த சண்டையைப்பற்றி. பிறகு போனான் படிப்பதற்கு உள்ளே!

ஒரு நிமிஷந்தான்! அந்த நிமிஷத்தில் எவ்வளவு அடங்கி யிருக்கிறது தெரியுமா? உயிரும், உயிர் நீங்குதலும், தேறுவதும் தவறுவதும், சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றுவதும், வார்த்தை தப்புவதும், நல்லதும் கெட்டதும் எல்லாம் அந்த ஒரு நிமிஷத்தில்தான்.

'டாமனும் பிதியஸ்ஸூம்' என்ற கதையை நீங்கள் வாசித்திருப்பீர்களா? அந்தக் கதையின்படி குறித்தகாலந் தவறினால் பிதியஸ்ஸிற்

குப் பதிலாக டாமன் உயிர்கொடுக்கச் சித்தமாயிருப்பதாக வாக்களித்தானும். குறித்த காலம் நெருங்கவே டாமனைத் தூக்கிடுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. தன் நண்பனுக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கும் வீரனைக் காணப் பல்லாயிரம் ஜனங்கள் கூடினர். காலமும் நெருங்கிற்று. இரண்டு நிமிஷந்தானிருக்கிறது டாமன் கழுத்தில் உயிர்ச்சுறுக்குக் கயிறும் இடப்பட்டது. "பிதியஸ் வருவானா? இத்தனை நாளாய் வராத பிதியஸ் இன்று வரப்போகிறானா? நன்றி கெட்டவன்" என்று அனைவரும் பழித்தனர். ஒரு நிமிஷம் அக்கூட்டம் முழுவதிலும் சந்தடி என்பதேயில்லை. கொஞ்சம் பொறு! கொஞ்சம் பொறு! என்றசத்தம் இடையேகேட்டது. சத்தத்தைக் கேட்டஅரசன் வேலையாளர் முதலியவர் நின்றனர். அந்த நிமிஷத்தில் பிதியஸ் விரைக்க விரைக்க ஓடிவந்தான். டாமனும் தன் உயிர் மீளப்பெற்றான். அந்த ஒரு நிமிஷமல்லவோ அவனைக் காப்பாற்றிற்று!

ஒரு நிமிஷந்தானே! அந்த நிமிஷத்தின் அருமை தெரியுமா உங்களுக்கு? குறுக்கெழுத்துப் பரீக்ஷைக்கு நீங்கள் போயிருக்கிறீர்களா? அதில் உயர்தரப் பரீக்ஷைக்கு (Advanced Grade) நிமிஷத்திற்கு 120 வார்த்தைகள் வீதமாக ஒரு பரீக்ஷகர் வாசிக்கிறார். பரீக்ஷைக்கு வந்திருக்கும் மாணவர்கள் அவர் சொல்வதைக்கேட்டு உடனுக்குடனே புத்தகத்தில் எழுதி, பிறகு அதை ஸாதாரண எழுத்தில் (Long hand) எழுதவேண்டும். பரீக்ஷை 10 நிமிஷம் நடக்கிறது. பரீக்ஷையில் தேறுபவர், 100-க்கு 7 தப்பிதங்களுக்கு மேற்படாமல் எழுதவேண்டும்.

ஒரு நிமிஷநேரம் எழுதாமலோ, அல்லது எழுத முடியாமலோ அந்த மாணவர்களில் ஒருவனை இருக்கச் சொல்லுவாயா? அந்த ஒரு நிமிஷமே, அவன் தேறுவதையும் தவறுவதையும் தெரிவிக்கின்றது. அந்தப் பரீக்ஷையில் தேறுவதால் பலவித லாபங்களை யடைய இருக்கும் ஒருவன் ஒரு நிமிஷந்தானே என்று சும்மாயிருப்பானா?

நிமிஷ நேரங்களை ஸரிவரச் செலவழித்தல் எவ்வளவு முக்கியமானது தெரியுமா? எனக்குத் தெரிந்த நண்பன் ஒருவன் நிமிஷ நேரங்களை ஸரிவரச் செலவு செய்தே பல விஷயங்களை அறிந்தான். குறுக்கெழுத்துக் கற்றுக் கொள்ள என் நண்பனுக்கு ஆசையாயிருந்தது. அவன் மிகவும் ஏழையானதால் புத்தகம் வாங்கப் பணமில்லை. தன் ஸ்நேகிதன் ஒருவனுடைய புத்தகத்தை வாங்கித் தன் கையெழுத்துப் புத்தகத்தில் எழுதிக்கொண்டான். எங்கேயாவது போயிருக்கும்போது ஒரு நிமிஷம் இரண்டு நிமிஷம் மிகுந்திருந்தால் அவ்வேளையில் ஒரு எழுத்து இரண்டு எழுத்துக்களை எழுதிவந்தான். ஆறுமாதத்திற் கப்புறம், புத்தக முள்ளவனும் இவனும் எவ்வளவு கற்றோமென்று ஒத்திட்டுப் பார்த்தனர். புத்தகம் உள்ளவன் பத்துப் பக்கம் ஸரியாய் படித்தவனில்லை. புத்தக மில்லாதவன், முழுவதையும் முடித்தாயிற்று. நிமிஷ நிமிஷமாய்ப் படித்த தன் பலனில்லையே! எல்லாம் ஒரு நிமிஷந்தானே!

சிறுவர்க்கான நீதிகள்.

1. அதிகாலையில் எழுந்திருக்கவேண்டும்.
2. காலை மாலை கசர்த்து செய்யவேண்டும்.
3. படிப்பதற்குக் காலத்தை யேற்படுத்திக் கொண்டு அக்காலத்தில் சோம்பலின்றிப் படிக்கவேண்டும்.
4. வகுப்பில் எல்லாப் பாடங்களையும் கருத்தாய் வாசிக்கவேண்டும். ஏதேனும் ஒரு பாடத்தில் குறைவானால் அவன் ஆயுள்முற்றும் இன்னபாடத்தில் முட்டாள் என அழைக்கப்படுவான்.
5. திருடு முதலிய தீய காரியங்களைச் செய்தல் கூடாது.
6. சுத்தமான நீரில் நாடோறும் ஸ்நானஞ் செய்தல்வேண்டும்.
7. அழுக்கற்ற சாதாரண வஸ்திரம் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும். பட்டுச்சரிகை முதலிய விலை அதிகமுள்ள ஆடைகளைத் தரிக்கப்படாது. படிக்கும் பிள்ளைகள் வித்தையிலேயே புத்தியைச் செலுத்த வேண்டுமென்றி சொகுசான வஸ்திரம் தரித்து வேடிக்கையாய் உலாவப்படாது.
8. ஆபரணங்கள் தரித்துக்கொண்டு அதன் அழகைப்பார்ப்பதிலேயே புத்தியைச் செலுத்தும் பிள்ளைகட்குப் படிப்பு மட்டுப்படும்.
9. சத்துவகுணமான ஆகாரத்தைப் புசிக்கவேண்டும். புத்தியை விபரீதப்படுத்தும் தீயவுணவுகளைப் புசித்தால் சோம்பல் நித்திரை

மயக்க முதலியன வுண்டாகும். உண்டாமாயின் கல்வியிற் பிரியம்மட்டுப்படும் பணக்காரர் வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு வித்தை யில்லாமற் போதலுக் கிஃதே காரணமாம்.

10. துன்மார்க்கரோடும் கல்வியிற் பிரிய மற்றவரோடும் சிநேகிக்க லாகாது.

11. சிறுவர், கல்வி விஷயமாய் ஆங்காங்கு செய்யும் உபந்நியாசங்களுக்குச்சென்று அதை யுய்த்துக்கேட்டு அதைப்பற்றித் தம் மினத்தாரோடு பேசவேண்டும்

12. சிறுவர் பலரும் சேர்ந்து சங்கங்கள் கூடிக் கல்வி விஷயமான தர்க்கங்கள் செய்ய வேண்டும்.

13. வாசிக்கும் பிள்ளைகள் தேர் திருவிழாவுக்கும் கலியாணத்திற்கும், விருந்திற்கும், இன்னுமிவற்றை யொத்த விசேஷங்கட்கும் போகப்படாது. இப்படிப்பட்ட விசேஷங்களுக்குப் போவதில் வித்தைக்குக் கெடுதி யுண்டாகின்றது. ஷை விசேஷங்கட்குப் பெரியோரே போதல்வேண்டும்.

14. பசி நன்றாயெடுத்தாலன்றிச் சாப்பிடப்படாது. சிற்றுண்டி தின்னக்கூடாது, இது நோயைத்தரும். படிக்கும் சிறுவர் அடிக்கடி நோயாளிகளாய் விடுவதனால் கல்விகுறையும். பரீக்ஷையில் தேறார். தம்மையொத்த சிறுவர் பரீக்ஷையில் தேற, தாம் அபஜயப்படுவரேல் அது அவமானம். பரீக்ஷையில் தேறாதது கொண்டு தற்கொலை புரிந்தவர் பலரென அப்போதப்போது பத்திரிகைகளா லறியா நிற்கிறோம்.

15. இளமையிலேயே உண்மை, பொறுமை அன்பு, அடக்கம், இரக்கம், பயனில சொல்லாமை முதலிய சற்குணங்களில் பழகவேண்டும்.

16. தீயசொற்கள் பேசாமல் இருக்க, தம்மைத் தாம் எப்போதும் பாதுகாத்து வரவேண்டும். சில தாய் தந்தைகள் கெட்டசொற்கள் பேசுகின்றமையால் அவர்கள் மக்களும் அவ்வாறே பேசுகின்றார்கள். மாதா பிதாக்கள் கெட்ட சொற்கள் பேசாம லிருப்பார்களானால் அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கும் அந்த வாசனையேறி, கெட்ட சொற்கள் பேசாமலிருப்பார்கள்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

தமயந்தி: 20.—விடை கோடுத்தல்.

உன்னையா னென்று முணரா துரைத்தவெலாம்
பொன்னமருந் தாராய் பொறுக்கென்று—பின்னைத்தன்
மேனீர்மை குன்றா வெறுந்தேர் மிசைக்கொண்டான்
மானீ ரயோத்தியார் மன்.

அப்பொழுது மந்த மாருதம் நன்கு வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதில் ஒருவித மணமும் குணமும் கலந்து மயங்கி விளங்கின. அந்த இளங்காற்று, பஞ்சினும் மெதுவாகப் பட்டாரது தேகத்திற் படுமேனும், அதன் உணர்ச்சி உள்ளத்தை ஒருவித ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தும் என்பது வெளிப்படை. மழைபெய்ய மேலிருந்த மாசுநீங்கிப் பச்சைத் தழைகள் நடுவில் தோன்றும் வெயிலிற் பிரகாசிப்பதுபோல, துயரத்தில் பட்டுத் தவித்து மனமாசு நீங்கி விளங்கிய நள தமயந்தியர் இருவரும் அர்சமயம் அடைந்த ஆனந்தத்தில் பரவசராகிய தல்லாமல், புதிய சோபையுடன் விளங்கினர். பொற்கொல்லனது மட்குகையில் இட்ட தங்கம் உருகி மாசுநீங்கி இயற்கைப் பெருமையுடன் ஜ்வலிப்பதென, காட்டில் அலைந்து, இருவரும் பிரிந்து துயரடைந்து, இரவும் பகலும் கவலையிலாழ்ந்த அவரது துயரத்தீயில் வாடி வதங்கிய அவ்விருவரும் அப்போது தமது இயற்கைப் பரிசுத்தத்துடன் பேரன்பொடு பொலிந்து விளங்கினர். அந்த ஸமயம் அவர்க்குண்டாகிய மனத்தாக்கிற்கு ஒப்பிணை கூற முடியாது. உலகத்தில் கஷ்டமென்கிற அளவை யில்லாவிடில் மனிதனது அன்பின் ஆழத்தை அறியக்கூடிய விதமேது? எக்கஷ்டம் வரினும், உள்ளன்பு நீங்காது விளங்கும் பொழுதல்லவா உண்மை அன்பின் ஆழம் அளவிட முடியும்? இல்லற வழியிற் பட்ட மனைவியும் கணவனும் கஷ்டமென்னுங் கடலைக் கடைந்து அன்பெனும் அமுத கலசத்தை அடையவே முயற்சிப்பர் என்பதற்கு, அச்சமயம் நளனும் அவனது இல்லக்கிழத்தியாகிய தமயந்தியும், வாய் திறவாது, ஒருவர்

மனத்துள் ஒருவர் கலந்து, இருவர் உணர்ச்சியையும் உணர்ந்தும், வெளிப் புலன்கள் போக்குவரவு அற்று விளங்கும்படி விளங்கியதே வெளியிடும்.

கனவிலன்றி நேரிற் காண முடியாது நெடுநாள் பிரிந்து விளங்கிய அவர்க்கு நேர்நேராகக் கண்டதும் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரே, அவர் மனத்துள் உதித்த அளவுகடந்த எண்ணங்களை வெளியிட்டனவெனலாம். நீர் கசிந்த கண்களே அவரை முதன் முதல் வரவு மேற்றன. ஆனால் தமயந்தி தனக்கும் தெரியாமல் தன்னை இறுகத் தழுவியதும் நளன் ஈடு நடுங்கினான். அவன் உள்ளம் துடித்தது. தான் அவளிடம் மயக்கத்தின் கொடுமையால் செய்த அபசாரமே, அவனை அப்போது அவ்வாறு நடுங்கச் செய்தது போலும்! அவ்வுணர்ச்சி அவனுக்கப்போது ஒருவேளை யிருப்பினும், அவன் தன்னை வெறுக்காது பேரன்புடன் தேடித் தினமும் காண விரும்பி, அன்று கட்டிய சேலையன்றி மறுசேலை தரியாது விளங்கிய தமயந்தியின் உண்மை நிலையை மனத்தாலன்றித் தன் கண்முன்னே காண அவன் அசைவற்றுக் கிடந்தான்; பேசமுடியாது திகைத்தான்; தன்னை உடல் தெரியாது இறுகக் கட்டிய அம்மெல்லிய கரங்களிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவும் எண்ணாதிருந்தான்; அப்படி எண்ணவும் எண்ணமற்றிருந்தான். அப்போதவன் இருந்த நிலைமை வாக்கினால் வர்ணிக்க முடியாதது. அதில் தன்னைப் பற்றிய நினைவே கிடையாதென்பது இம்மியும் பிசகாது. வேறு எண்ணங்களும் அதில் அப்போது குடிகொண் டிருக்கவில்லை. அந்நிலைமையை என்னென்று சொல்வது?

தமயந்திக்கோ, தான் தேடிய பொருள் கிடைத்ததென்னும் ஆனந்தம் அளவுகடந்து அவள் மனத்தில் ததும்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அப்பெரும் வெள்ளத்தில் மூழ்கிய அவள், வெளிப்பார்வைக்கு உயிரற்றவளாகி விளங்கினாள். தனது உயிர்க்குயிராகிய நாதனைக் கண்டதும், அவனை இறுகக் கட்டிய கைகளை அவள் சிறிதும் நெகிழவிட மனங்கொள்ளவில்லை. தன் இதயமும், தனது தலைவனது இதயமும் ஒன்றி ஒலிக்க வல்லவா அவள் இவ்வளவு நாளும் பட்ட கஷ்டம்? தவமிருந்து கடவுளைக் காணும் பாக்கியம் பெற்றவரைப்போல அவள் அப்போது ஆனந்தமடைந்து, உள்ளம் கிளுகிளுத்தாள்.

அவர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நெடுநேரம் கண்திறந்து பாராமலே பரவசமாகிக் கிடந்தனர். இவ்வுலகமென்பதை அறியாமலே விளங்கினர்; அவருள் ஒருவரே மற்றொருவரது உலகும் அதில் வாழும் உயிருமாகத் திகழ்ந்தனர். நிலையற்ற இவ்வுலகில் மனிதன் பெறும் பேறுகள் எல்லாம் அச்சமயத்தி லவர் அடைந்த ஸுகத்தினும் பெருமையுடன் விளங்காதென்பது வெளிப்படை. அத்தகைய ஆனந்தத்திலிருந்த அவர் தத்தமது உணர்ச்சியை உணர நெடுநேரமாயிற் றென்பது அநாவசியம். அவர் சற்றே மனந்தெளிந்து தமது உணர்ச்சியையுற்றதும், தமது விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் இம்மியும் ஒளியாது மறவாது வெளியிட்டு விளங்கினர்; பிரிவில் தாம் அடைந்த துயரை விரிவாகச் சொல்லிச் சொல்லி ஒருவரை ஒருவர் தேற்றிக்கொள்வர்; தெரியாது தாம் மனத்துள் எண்ணியவற்றை எண்ணமிட்டு அனுதாபப்படுவர். அவரது தன்மையை விவரித்துக் கூறுவது எளிதன்று. பிரிந்தவர் கூடினால் பேசலாகுமோ?

தன் கணவனை அடைந்த தமயந்தி மெல்ல மெல்ல இவ்வுலக உணர்ச்சியை அடைந்தாள்; உவாமதிகண்ட பெருங்கடலைப்போல உள்ளம் பூரித்தாள்; தான் அன்றுவரை அடைந்திருந்த துயரத்தைப் போக்கி இன்பக்கரையில் உலாவி வந்தனள்; தன் இஷ்டம் ஈடேறும்படி செய்த கடவுளிடம் பூர்ண நன்றியோடு விளங்கினாள். அவள் முகம் அப்போது களங்கமற்று விளங்கியது. அதில் உத்ஸாகமும் உள்ளன்பும் தாண்டவஞ் செய்யக் களிப்புக் குடிகொண்டிருந்தது. நளனும், சற்றே தனது செயலைப் பிறர் எவ்வாறு எண்ணுவரோ என்ற ஏக்கத்தால் மயங்கி இருந்தானெனினும், தனது கஷ்டத்திற்கு முடிவுகாலம் வந்திட்டதென்னும் நம்பிக்கையில் ஆழ்ந்து உள்ளங்கிளைத்து விளங்கினான்.

இவ்வாறு இவர் விளங்கும் நிலைமையைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற வீமமன்னவர் பெருங்களிப்புற்றனர்; நளமன்னவரைக் காணப் பேராவல் கொண்டிருந்தனர். நளமன்னவரும், அவர் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தமயந்தியுடன் தமது

எய்கிறவன் எய்தால் அம்பு என்ன செய்யும்?

உண்மை வடிவோடு வீமரைக் கண்டார்; அவரை வணங்கி வணக்கத்துடனிருந்தனர். வீம மன்னவரும், தமது மருமகனை ஆசீர்வதித்து, தன்னை வணங்கிய மகளையும் ஆசீர்வதித்து, அவரிருவரும் பிரிவற்று எதிரிலிருக்கக் காண அளவுகடந்த ஸந்தோஷத்திற்கு ஆளாயினர்; பின் நளமன்னவரைத் தழுவி அணைந்து பேரன்புகொண்டு அவரை மரியாதை செய்தனர். தன் முன்னின்ற தம்பதிகளின் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர்பெருக்கைக் கண்ட அவர், அவரிருவரையும் ஸமாதானப்படுத்திக் கடந்தவற்றைப்பற்றி எண்ணுதிருக்கும்படி இங்கிதம் கூறினர். பெரியவராகித் தனக்குத் தேற்றறிவு கூறி மரியாதை செய்த வீமமன்னவரது இஷ்டப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருப்பதாக நளர் அப்போது சொன்னார்; அவ்வாறு செய்வதே தமது தருமமும் இஷ்டமும் என்று விடுத்தும் கூறினார். நயமும் விநயமும் இனிமையும் மயங்க விளங்கிய அம்மொழிகளைக் கேட்டதும் வீமர் ஆநந்த ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்து விளங்கினர்; தனது மருமகனது பெருமைகளைப் பலவாறும் துதித்தனர்; அவர்க்கேற்பட்ட ஸங்கடங்களுக்கெல்லாம் முடிவுகாலம் வந்ததாகச் சொல்லி அவரை வாழ்த்தினர்; தமது மகளுகை அவரைப் பாராட்டித் தமது வீட்டிலேயே இருக்கும்படி வேண்டினர்.

இதற்குள் நளது வரவு ஊர்முழுதும் பரவிற்று. அந்தச் சந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட ஜனங்கள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. சிலர் ஊர்முழுதும் தோரணங்கட்டி ஆங்காங்கு கொடிகளை எழுப்பினர்; சிலர் வீதிகளை எல்லாம் அலங்கரித்தனர்; சிலர் பூரண கும்பங்கள் முன்றில்களில் வைத்துத் தமது ஸந்தோஷத்தை வெளியிட்டனர்; தெருவெல்லாம் நீர்தெளித்துச் சுத்தஞ்செய்து சிலர் கோலமிட்டனர்; ஆங்காங்கும் கமுகும் வாழையும் நட்டுப் பந்தரிட்டு அதனைப் பலவிதமும் அலங்கரித்துச் சிலர் களித்தனர்; சிலர் பூக்களை வாரியிறைத்து எங்கும் மலர் மழை பெய்தனர்; மற்றுஞ் சிலர் வாஸனைத் திரவியங்களை வாரியிறைத்து, நல்ல மணம் ஊர் முழுதும் பரவும்படி செய்தனர். இம்மாதிரியாக ஊரை ஜனங்கள் அலங்கரிப்பதைக் கண்ட ருதுபர்ணன் ஒருவேளை தமயந்தியின் இரண்டாவது ஸ்வயம்வரம் நடப்பதன் முதற் குறிகளோவெனச் சற்றே ஸந்தேஹம் அடைந்தான். வாயில்கள்தோறும் மாவிலையும் மகரதோரணமும் கட்டிய வீட்டின் வரிசைகளைக்கண்ட அவன், "ஒரு வேளை இன்று தமயந்தி நான் எண்ணிய விதம் ஸ்வயம்வரம் நடத்துவள் என எனக்குப் படுகிறது. எத்தனை நாள் அவள் தனியே அவதிப்படுவது?" என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டே நடந்து வந்து, தன் விடுதியிடம் வந்தான்; அங்கு வாகுகனைக் காணது சற்றே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது பக்கத்திருந்த ஆலயத்தில் இருந்தாற்போல இருந்து பெரும் பூஜை நடக்கக் கண்ட அவன், அதனுள் சென்று கவனித்தான்.

நளனைக் கண்டதால் அடைந்த மகிழ்ச்சியையும் தம்மிடம் நளனைச் சேர்ப்பித்த கடவுளரிடம் தாம் கொண்ட பெரு நன்றியைக் காட்டுவதற்கெனவும் வீமமன்னவர் ஊரிலுள்ள கோவில்களில் எல்லாம் பெரும் பூசைகள் நடக்கும்படி ஆணையிட்டிருந்தனர். இவ்வாணையால் நடந்த பூஜையொன்றையே ருதுபர்ணன் கவனித்தது. வாகுகன் தெரியாமற் போனதையும், கோயிலிற் பூசைசெய்வதையும் ஜனங்கள் பேசும் மொழிகளையும் உற்றுணர்ந்த ருதுபர்ணன் ஒருவாறு ஸமாசாரத்தையுணர்ந்தனன்; தன்னிடம் அஞ்ஞாத வாஸஞ் செய்த வாகுகன் நளமன்னவனென எண்ண அவனுக்குப் பெருமாச்சரியமுண்டாயிற்று. எனினும், நளன் தமயந்தியை அடைந்தான் என்று கேட்டதும், அவன் ஆனந்தமுற்று விளங்கும் ஸமயத்திலேயே, நளனும் அவரைத் தம்மிடம் வரும்படி ஆள் அனுப்பினன். ருதுபர்ணனும் அவனிடம் சென்றான்;

"அரச ! நின்னை யான் அறிந்திடாதியற்றிய அனைத்தும் திருவுளங்கொளாதருள்" எனச்சேவடி தொழுதான்;

வெகு விநயமாகத் தன்னைப்பற்றித் தவறான எண்ணங் கொள்ளாதிருக்கும்படி வேண்டினான். அம்மொழிகளைக் கேட்ட நளமன்னவன் சற்றும் தயங்காது, "அரசே! தாங்கள் பெரியவர்; உண்மையே உருவெடுத்தவர்; உதார குணம் உடையவர்; எனக்கு மறந்தும் தவறு இயற்றாதவர். உம்மிடம் குறை எப்படி இருக்க முடியும்? தாங்கள் சிறு தவறும் எனக்குச் செய்ததில்லை. அப்படிச் செய்ததாகவே தாங்

எரிகிற நெருப்பிலே நெய்விட்டதுபோல.

கள் வைத்துக்கொண்டாலும், உண்மை நேசன்போல் பாவித்து என்னைக் காப்பாற்றிய உங்களிடம் நான் ஒருநாளும் கோபங்கொள்ளேன். நீர் எனது பிராண நேசருள் ஒருவராக இருக்கிறீர்; அப்படியே என்றும் விளங்கும்படி விரும்புகிறேன். உம்மிடம் யான் அடைந்த ஸுகத்தை எப்படி விரித்துரைக்க முடியும். தமது அரச மாளிகையில் நான் அடைந்த ஸுகங்களை என் அரண்மனையில்கூட அடைவது கஷ்டம். உம்மாலேயே இனியும் நான் ஸுகமடைவேன் என்பது என் உண்மை அபிப்பிராயம். மேலும், கணன ஸூக்ஷமத்தைக் கற்பித்த உமக்கு நான் இன்னமும் மாவுளத்தை உணரும்வழியை உபதேசஞ் செய்யவில்லை. ஆகவே தயவுசெய்து அதனை இப்போழ்தே பெற்றுக் கொள்ளும். அதை உமக்களிக்க, நான் ஸித்தமாக விருக்கிறேன். விதிப்படி பெற்றுக் கொள்ளும். தயவு செய்யவேண்டும். வித்தியாஸமாக எதுவும் எண்ணவேண்டாம்" என்றான்.

இவ்வாறு நளன் சொல்லியதும், ருதுபர்ணன் தான் நெடுநாளாகக் கற்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டிருந்த, குதிரைகளது உள்ளத்தை அறியச் செய்து, அவற்றை ஆள்வதில் பெரும் வல்லபம் தரக்கூடிய அந்த அச்வசாஸ்திரத்தை விதிப்படி நளனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான். மேலும் தனக்குத் தெரிந்த சொக்கட்டான் வித்தையை நளமன்னவருக்களித்துத் தான் செலவு பெற்றுக்கொண்டான்; அவ்வூரில் மற்றோர் தேர்ப்பாகனை நியமித்துக் கொண்டு அச்வநூல் கற்றுக் கொண்டதைப் பற்றி உள்ளங்களித்து விளங்க, அவன் தேரேறி அயோத்திக்குப் புறப்பட்டான். அவன் மனம் எவ்வளவு வேகமாகப் பல விஷயங்களைச் சிந்தித்தவண்ணமாக விருந்ததுவோ, அவ்விதமே தேரும் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நளமன்னவரது மனதும் அப்போது வெகு தீவிரமாக யோசனையிலாழ்ந்து கிடந்தது. சிலந்திப்பூச்சி தன் வாயிலிருந்து நூலை நூற்று, வலையிட்டு, சிறு பூச்சிகளைக் கொள்ள வழி தேடுவதுபோல், எப்படிப் புஷ்கரனைத் துலைத்து, நிடதத்தைப் பெற்று, தமது பெருமையை நாட்டுவதென, பல்வேறு யோசனைகளில் பாய்ந்து அவர் மனம் பற்பல வழிகளை எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அச்சிந்தனையின் நுண்மை எத்தகைத்தெனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பெரும் புருஷப் பிரயத்தினங்களுக்கெல்லாம் ஊன்றுகோலாயிருந்து உதவி செய்வது சிந்தனையேயல்லவா? ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதவன் வாழ்க்கை அம்பலப் பிழைப்பாய் விடுமன்றோ?

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS & NOTES

இந்தியாவில் நார்த்தொழில்

இந்தியாவில் யுத்தம் காரணமாக ஏற்பட்ட செலவுகளை மட்டுப்படுத்துவதற்காகப் பலவித தொழில்களைச் சீர்படுத்தி விருத்தி செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கம் இப்பொழுது எல்லோர் மனத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறது. இவற்றுள் நார்த்தொழில் ஒன்று. சணல் நார் வங்காளத்தில் வெகு ஜாஸ்தியாக உபயோகப்பட்டு வருகிறது. எனவே அவ்விடத்துச் சணல் ஆலைகளில் உண்டாக்கப்படும் நாரை, தற்காலம் உபயோகப்படுத்தப்படும் விஷயங்களுக்கல்லாமல் பல புதியவழிகளிலும் கையாளப்படுவதற்காகப் பரீக்ஷைகள் செய்யவேண்டுமெனச் சர்க்காரார் ஒரு நிபுணரை இந்தியா முழுவதும் உள்ள நார்த்தொழில்களைக் கவனிக்க ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர். அவரது ஆராய்ச்சிகள் இந்நாடு முழுவதும் இடம்பெறுமேனும் சிபார்சுகள் செய்யத்தான் அவர்க்கு உரிமையுண்டு. டாகா நகரத்தில் காரியஸ்தலம் கொண்ட அவர் முதன் முதல் சணல் நார்ப் பயிரைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வாரெனத் தெரிகிறது. இத்தென்னிந்தியாவில், வாழை முதலிய நார்களைப்பற்றிப் பலவிதத்திலும் புதிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய அவர் கவனித்தால் இந்தியர்க்கு நல்ல பயனளிப்பதல்லாமல் சர்க்காருக்கும் நல்ல லாபத்தைக் கொடுக்கும். நார் மடிகள், கித்தான்கள் கயிறுகள் இவைகள்தான் தற்காலம் நார்களி

எருது நோயை நினைக்கும், காக்கை பசியை நினைக்கும்.

விருந்து செய்யப்படுகின்றன. சில மாத்தின் நார்கள் பல அருமையான விஷயங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டனவென நூல்களில் அறிகிறோம். அவற்றை யெல்லாம் ஆய்ந்தறிவது இவ்வுத்தியோகஸ்தருக்கே பொருந்துமல்லவா? ஆகவே இவ்விஷயங்களில் நமது நாட்டின் பழக்கவழக்கங்களை அறிந்தவர் தலையிடுவதே மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும் அல்லவா?

*   *   *

எல்லா இந்திய ஆயுர்வேத மஹாநாடு

இம் மஹா நாடு, டில்லி மாநகரில் கூடிய போது காசிநகரத்துப்பண்டித உமாரத்ன கவிரத்னர் அக்கிராஸனம் வகித்தனர். அக்கால், கனம் பண்டித மதன் மோஹன் மாளவியர், இந்தியா முழுவதும் ஆயுர்வேத கலாசாலைகள் நிரைந்து விளங்க வேண்டு மென்றும், ஆயுர்வேத விதிகள், மேனாட்டாரது சாஸ்திரவித்தையாகக் கொள்ளப்படும் விதிகளினும் சாஸ்திரமுறை கொண்டனவென்றும், ஆயுர்வேத முறையே இந்திய ஜனங்களுக்கு ஏற்றதென்றும் நெடுநேரம் பேசியதல்லாமல், கல்கத்தா நகரத்தில் தமது மார்வாரி நண்பரொருவர் அளித்த லக்ஷரூபாய் நன்கொடையை ஸ்ரீகாசி ஸர்வகலா சங்கத்தின் ஆதரணையின் கீழ் ஒரு ஆயுர்வேத கலாசாலையையும், ஆயுர்வேத வைத்தியத் தோட்டத்தையும் ஸ்தாபிக்க, தாம் கையாளப் போவதாகச் சொல்லியதைக் கேட்க யாவர்க்கும் சந்தோஷம் விளைக்கு மல்லவா? இம்மஹா நாட்டின் இதர தீர்மானங்களுள், ஆயுர்வேத முறையை ராஜாங்கத்தார் மதிக்கவேண்டு மென்பதன் நியாயத்தைப்பற்றி நாம் இங்கு விஸ்தரித்தில் அநாவசியம்.

*   *   *

நெசவு சாலை

திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் புலையர்களின் உபயோகத்திற் கெனத் தனியாக ஒருநெசவுசாலை ஏற்படுத்தப் பெற்றது சிலாகிக்கத் தகுந்தது. நார், நூல் இத்தொழில்களுக்காகவென முன்னமேயே இரண்டு பள்ளிக்கூடங்கள் தர்பாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன வென்பது யாவரும் அறிவர். இத்தகைய பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தித் தொழிலாளிகளின் அறிவின்மையைப் போக்கிப் பயனடையுமாறு செய்வதே, நல்லரசின் பெருமையாகும். இம்மாதிரிப் பள்ளிக்கூடங்களை நமது கவர்ன்மெண்டார் ஏன் ஏற்படுத்தலாகாது?

*   *   *

வியவசாய நிதிகள்

"இந்தியா - இன்-டிரான்ஸிஷன்" என்னும் நூலில் கனம் அகாகான் அவர்கள் இந்தியாவில் இனி ஏற்படும் அரசாங்க புதிய அமைப்பில் ஊழியம் செய்பவர் இவ்விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பை நன்குவிளக்கியிருக்கின்றனர். புதிய ஸிவில் ஸர்விஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள், நிலவரி வருமானங்கள், ஸர்வே ஸெட்டில்மெண்ட் தீர்ப்புகள் இவற்றைக் கவனிக்கும் வழக்க நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதைக் காட்டிலும், பூமியைப் பதப்படுத்திப் பயன்தரும்படி குடியானவர்களுக்கு அவ்வச் சமயம் வறுமையினால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை நீக்கவென வியவசாய நிதிகளை ஏராளமாகக் கிராமங்கள் தோறும் ஏற்படுத்தி பொதுஜனங்களிடம் அரசாங்கத்தார் ஏற்கும் இராஜாங்கக் கடன்கள், வரிகள் இவற்றிற்கொப்பத் தாராள மனத்துடனும், அனுதாபத்துடனும், சிறு சிறு தொகையாக, சந்தா வகையாக மீண்டும் தமக்குத் திருப்பும்படியான உடன்படிக்கையோடு முதல் கொடுத்து, அவர்கள் அத்தொகையைச் சாகுபடிக் குபயோகப் படுத்தும்படி அன்போடு மேற்பார்வையிட்டு, சமயா சமயங்களில் நல்ல புத்திமதிகள் கூறி அவர்களது காரியங்களை ஒழுங்குபெறச் செய்ய உத்ஸாகப்படுத்துவதே அவ்வுத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மிக முக்கிய தொழிலாகும் என அவர் வரைந்த மொழிகள் கவனிக்கத் தகுந்தன. ஜில்லாக்கள்தோறும் முக்கிய நிதிகளை ஏற்படுத்திக் கிராமங்களி லெல்லாம் கிளைப் பிரிவுகள் உண்டாக்கி அதன் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆங்காங்குச் சென்று ரயித்துக்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பதை முறையாக்கவேண்டு மென அவர் வற்புறுத்துவதைக் கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கலாம்.

264

பாரிஸ் நகரில் நடக்கும் சமாதான கான்பரென்ஸுக்கு
இந்தியப் பிரதிநிதியாய்ச் சென்றிருக்கும்
பிகானீர் மஹாராஜா அவர்கள்.